

NATIONAL LIBRARY, CALCUTTA

Ta

No. 894.8112

~~Book No. 5449ch~~

L. 38. 5449ch

REPL. 59-87 L.N.L. 55-14-3-58-30, 608.

CHANDRAHARI

A TAMIL DRAMA

BY

Rao Sahib P. SAMBANDAM, B.A. B.L.

Author of:

"Lalavathi-Sulochana," "Manohara," "Sirothanda,"
"Sabapathy," "Blind Ambition," "The Two Friends,"
"Fate and Love," "Sarangaadhara," "Simhalaashta,"
"Thashparathi," "Amaladitya," "Magapattu," "Perce,"
"Gajava," "The Golden Fetters," "The Demon Land,"
"The Bandit Chief," "Marlandeya," "The Fair Ghost,"
"The Merchant of Vanipura," "The Wedding of Valli,"
"The Eye of Love," "Vijayarangam," "As you like it,"
"Ratnavalli," "Lord Buddha," "The Tragedy of Silence,"
"The Good Fairy," "Geetha Manjari," "Harischandra,"
"As We Sow-So We Reap," "The Curse of Oorvan,"
"True Love," "The Pongal Feast" etc. in Tamil, and
"Harischandra," and "Yayathi" in English.

FIRST EDITION

Madras:

PRINTED BY DAWSON AND CO. AT THE "PRESSERS PRESS,"
21, Sankararaja Chetty Street.

1922.

All Rights reserved.

(Price per Copy Rs. 80-10-0)

சந்திரஹரி

இந்த தமிழ் நாடகம்

தான் சாஸ்திரப்

பு. சம்பந்த முதலியார், 19-எ., 19-எல்.,

அவர்களால் இயற்றப்பட்டது.

இந்த நூலாசிரியரால் இயற்றப்பட்ட மற்ற நூல்கள்:—

“சீலவாதி-சுலோகம்,” “கங்கர் தலைவன்,” “மனோஹரன்,”
 “இரண்டி கண்பர்கள்,” “சாரங்கதரன்,” “கங்குல தெய்வம்,”
 “சந்திரித்,” “வயாதி,” “மாக்கண்டேயர்,” “விஜயநகரம்,”
 “காதலர் சண்டன்,” “பேயல்ல-பெண்மணிவே,” “மகபதி,”
 “மெய்க்காதல்,” “பொன் விலக்குகள்,” “சிந்தாமராதல்,”
 “விரும்பிய கிதமே,” “சிவத்தொண்டர்,” “சேதான உலகம்,”
 “வசலிப்பு வணிகன்,” “ரகுபதரவீரன்,” “நதிரசகந்தன்,”
 “மத்திலாளி,” “புஷ்பகல்கி,” “தேவஞ்சரி,” “புத்த அகாரம்,”
 “பிராணசனங்கள்,” “கடவுளின் சாபம்,” “அமலாநித்யன்,”
 “முத்பகற் செவ்வின் பிழைகள் கிண்பும்,” “வள்ளி மணம்,”
 “சபாபதி,” “சாலகிணி,” “பொய்சல் பண்முறை” முதலியன.)

முதல் பதிப்பு

சென்னை:

கே.என். சம்பந்தியாரிடம்

“பிரெஸ்” அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1923.

Ta

394,8112

S 449 Ch

INSCRIBED
TO
THE BELOVED MEMORY OF
MY PARENTS

P. VIJAYARANGA MUDALIAR,

and

P. MANICKAVELU AMMAL

and

MY FRIEND

C. RANGAVADIVELU

PREFACE

This is a Burlesque; I think this is the first of its kind in Tamil. A Burlesque has been defined to be "an ironical or satirical composition intended to excite laughter."

I do not think that anything of this type is to be found in Sanscrit Dramaturgy. Probably this is peculiar to the Western drama. My object being to give a specimen of every kind of Western drama in the Tamil language, I have attempted this. This is a Burlesque of Harischandra; therein the Hero is one who never speaks a falsehood in the most trying ordeals, herein the Hero is one who never utters a truth under the most trying circumstances even! To give greater piquancy to the plot, I have inverted all the names, Harischandra becoming Chandrabari and so on.

"PAMMAL LODGE "
MADRAS
20th Dec. 1923. }

THE AUTHOR.

N. B.—All concerned will kindly note that my previous permission is necessary to stage this or any other drama of mine.

நாடக பாத்திரங்கள்

பரமசிவம்	ஜகதீசன்
சத்திராரி	மறவாட்டி மன்னன்
தாசுதேவன்	சத்திராரியின் பிள்ளை
வுத்தியகீர்த்தி	சத்திராரியின் மூன்றாம்
சிஷ்யசீ	}	...	இரண்டு சிஷ்யன்
மித்ரவக			
நகத்சத்திரன்	சிஷ்யசீயின் சிஷ்யன்
கண்டகாலன்	ஓர் பிரம்மமான்
மமதீமன்	தென்நிலைக் கடவுள்
பாணாசீசன்	ஓர் புலையன்
யதிசத்திரன்	சத்திராரியின் மனைவி
கண்டகாலன்	கண்டகாலன் மனைவி

பேய்கள், வாலிற் காப்போர், சிஷ்யப்பெண்கள்,
கார் காலவானிகள் முதலியோர்.

ஒடம்—தெற்கு காடு.

காலம்—கலியுக ஆரம்பம்.

சந்திர ஹரி

முற் கூறு

இடம்—யமதர்மலோகம். யமனுடைய சொஹ.

காந்தியன் சிம்ஹாசனத்தில் வீற்றிருக்க, சித்ராதுபதி ஒருபுறமும்
சீஷ்டாபாதி ஒருபுறமும் உட்கார்ந்திருக்கின்றனர்.

பெயிசுக் கொக்கரித்தல் உத்தராகுண்டின.

காந்தியன் இருபுறமும் சூழ்ந்திருக்கின்றனர்.

காந்தியன் காப்போன். பாசு! யமதர்மலோகனை! தங்களைப் பார்ப்ப
தற்காக மித்ரவக என்னும் ரிஷி வருகிறார்.

ய. உடனே அழைத்துவா உன்னே,

காந்தியன் காப்போன் வெளியே போய் மித்ரவகவை

அழைத்துக்கொண்டு வருகிறான்.

வரவேண்டும்! வரவேண்டும்! மஹரிஷி தன்யானுனை!

இந்த ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கவேண்டும்.

மி. [உட்கார்ந்து] யமதர்மலோக, சீஷமந்தரான?

ய. தங்களைப்போன்ற பெரியோர்களுடைய அனுக்கொத்தி
னான் எல்லாம் சீஷமந்தரான்—தங்களைப் பார்த்து செடு
கரணாபிற்று.—இதுவாஸையில் எங்கு சென்றிருந்தீர்கள்?
என்ன விசேஷம்? தெரியிக்கவேண்டும்.

மி. நடுவனே, நான் கொஞ்ச காலாக பூலோக சஞ்சாரம்
செய்து வந்தேன். அங்கு ஓர் புதுமைமையக் கண்டேன்.
அதை உன்னிடம் கூறவேண்டுமென்று இங்கு வந்தேன்.

ய. ஆஹா! மஹத் சந்தோஷம். அது என்ன புதுமைமைய
அதை அறிய ஆவக்கொண்டிருக்கிறேன்.

மி. கேளாய், யமதர்மனே, பூலோகத்தில் கன்பாகுமரிலில் தடங்கி, ஒவ்வொரு தேசமாய்ப் பார்த்துக்கொண்டு வரும்பொழுது, மறவகாட்டில் சந்திரஹரி என்னும் ஓர் அரசன் இருப்பதாயும் அவனைப்போன்ற அசத்தியவான் பூலோகத்தில் ஒருவனும் கிடைக்கமாட்டான் என்றும் கேள்விப்பட்டிடு, அவனது நாட்டிற்குப் போய் சிலநாளும் தங்கியிருந்து, அவனது குணதிசயங்களை நேரிற் கண்டு வந்தேன். ஆஹா! அவற்கு நான் என்னென்ன 'நகரப் பேன்! அவனைப்போன்ற அசத்தியவான்' இத் 'திரு லோகங்களிலுமே கிடைப்பதென்று கூறிவண்டும், அசத்தியம் பேசுவதையே அவன் கிராமமாகக் கொண்டிருக்கிறான். மற்றதும் அவன் வாலினின்றும் சத்யமொழி வருவதில்லை, மது வெறியினும் வருவதில்லை, மற்றும் கனவிலும் வருவதில்லை. அன்றியும், அவன் குணதிசயம் கவோப்பற்றி அதிகமாய்க் கூறுவானேன்? இந்த பிரம்ம சிருஷ்டியில் என்னென்ன பாபகுணங்களுண்டோ, அவை கனெல்லாம் அவனிடம் குடிசென்றன.

தி. அப்படிப்பட்டவன் இப் பிரபஞ்சத்தில் ஒருவனு மிருக்க மாட்டான் என்று எண்ணுகிறேன்.

மி. [திருப்பிப் பார்த்த] ஆஹா! என் வார்த்தையை வெட்டிப் பேசியது யார்? ஓ! கிட்டவாதி! தாங்களா? முன்பொரு முறை இவனுடன் சபதம் போட்டு ஜெயித்துகிட்டோம் என்ற சீவத்தினால் இவ்வாறு கூறுகின்றீரா? இப் பொழுது இவ் விஷயத்தில் என்னுடன் சபதம் போடு விரா?

தி. ஆஹா! அப்படியே செய்யத் தகடில்லை. அந்த சந்திர ஹரி என்னும் அரசன் வாலினின்றும் ஒரு சத்யமொழி வரவழைக்காவிட்டால் என் பெயரை மாற்றி உமது பெயரை நான் பூணுகிறேன்.

மி. சபாய்! அவனும் நீர் செய்வீராயின் என் பெயரை மாற்றி உமது பெயரை நான் பூணுகிறேன்.

- ம. முனிவர்களே ! பெயரை மாற்றிக்கொள்வது ஒரு பெரிய காரியமாகாதே ! எனக் கொஞ் யோசனை தோற்றுறது. ஆகவே தோற்றவர்கள் இன்னும் ஏதாவது கடினமான தண்டனைக்குட்படவேண்டும் என்றும் சுபதம் செய்தால் பொருத்தியதா யிருக்கும்.
- மி. சரி யானால் ! கிட்டவாசி ! இதில் நீர் தோற்றுப்போனால் நீர் செய்த புண்வத்திற் பாதி நீர் அவனுக்குக் கொடுத்து விடவேண்டும்.
- சி. சரி அப்படியே ஒப்புக்கொண்டேன். நீர் தோற்றுப் போனால் கபால மொன்றைக் கைவி லேத்தி கழுந்த பொன்றை முதுகில் தூக்கிக்கொண்டு மும்முறை இம் மூன்று லோகங்களையும் சுற்றி வரவேண்டும்.
- மி. சரி அப்படியே ஆகட்டும் புறப்படும் உடனே. உம் முடைய சாமர்த்தியத்தைப் பார்ப்போம்.
- சி. இதோ புறப்பட்டு விட்டேன். யமதர்மராஜனே, நான் விடை பெற்றுக்கொள்ளுகிறேன்.
- ம. ஞாபக யிருக்கவேண்டும். [கிட்டவாசி போகிறார்.]

முக்கூறு முடிவது.

முதல் அங்கம்

முதல் காட்சி

இடம்—தூர் வெளி நிலம்.

கிட்டவாசி வருகிறார்.

நான் எடுத்துக்கொண்ட வேலை—என்ன—கஷ்டமாய் முடி யும்போ லிருக்கிறதே ! பூலோகத்தில் யாரை விசாரித்த போதினும் இந்த அரசனைப்பற்றி அப்படியே உறுதிபுர கள். இதற்கென்ன செய்வது ? வரைய சம்மா முடித்

கொண்டிராதுவதில் ஒரு சபதம் செய்துவிட்டோம். எப்படியும் அதை சிதைவேற்றியே தீரவேண்டும்—பார்ப்போம். உலகத்தில் எப்பொழுதும் சத்யமே பேசுவதற்கு மிகவும் கஷ்டம்தான். ஆதலால் எப்பொழுதும் அசத்தியமே பேசுவது அதிலும் கஷ்டமென எனக்குத் தோன்றுகிறது. வாய் தவறியாவது இவன் ஒரு உண்மையான மொழி பேசாமலிருக்கப்போகிறானே பார்ப்போம். அன்றியும் தவறாபர யுகத்தில் தர்மராஜன் எப்படிப்பட்ட கெட்ட மனிதனாக யிருந்தபோதிலும் அவனிடம் ஒரு நற்குணமாவது இராமன் போகாது என்று கூறி யிருக்கின்றார் அல்லவா! என்னதான் கல்யுகமா யிருந்தபோதிலும் இந்த சந்திராந்தரியிடம் ஒரு நற்குணமாவது ஒளித் திராசை ஆராய்ந்து பார்ப்போம். ஆம்—இதாவே நல்ல யுக்தி—இவனிடம் வேராகச் சென்று யாகத்திற்கென்று பொருள் யாகித்துப் பார்ப்போம். [போகிறார்.]

காட்சி முடிந்தது.

இரண்டாம் காட்சி

இடம்.—சந்திராந்தரியின் கொடை மண்டபம்.

சந்திராந்தரி சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருக்கின்றான்.

மந்திரி அகத்தியர்நீதி ஏதிரில் நிற்கிறான்.

- ச. மந்திரி, பாண்டிய வட்டிற்கு நாம் அனுப்பிய நமது பிரஜைகள், பாண்டியனுடைய பொக்கசத்திலிருந்தும் மற்ற இடங்களிலிருந்தும் நாம் குறிப்பிட்ட பொருள்களை பெல்லாம் திருடிக்கொண்டு யந்தாரங்களை சரியாக?
- அ. எல்லாப் பொருள்களும் சரியாக வந்து சேர்ந்தன. பாண்டியனுடைய கைக் குழந்தையின் கை யோயல் ஒன்று மாதிரியே வந்தது. இரண்டையும் கவர்ந்து வரும்படியாக அனுப்பப்பட்டவன், மற்றொன்றைக் கழற்றிய பொழுது அக் குழந்தை நகைத்தது, அதைக் கண்டு பரி

தரப்பட்டு ஒன்றுடன் வந்துவிட்டேன், என்ற உறுதி
கொண்.

- ச. படுக்காளிக் கழுதை! அவன் கூடது பிரஜையாக இருக்க
தத தக்கவனல்லன். இன்னொரு முறை அப்படிச் செய்
வானாயின் சிவச்சேதம் செய்துவிடுவேன் என்று சொல்,
முதல் முறை பரணபடியினால் ஆறு மாதம் சிறைக் காவ
லுடன் விட்டேனென்று தெரிவி.

அ. செத்தம்.

- ச. கூடது பொக்கசம் எப்படி நிரூபித்தது?

அ. அது பூரணமாக நிறைந்துவிட்டபடியால், இனி வரும்
பொருள்களை வைபவத்தாகக் புதிதாய் இன்னொன்று கட்ட
ும்படியாக உத்தரவு கொடுத்திருக்கிறேன்.

- ச. மிகவும் சந்தேகமாம்—

வாஸி: கார்போன் வருகொண்.

வா. மதுராபிரே! தம்மைக் கணவனென்றுமென்று யாரோ
ஒரு ரிஷி வந்திருக்கிறார்.

- ச. ஓ! இந்த தாடி ரிஷிகளெல்லாம் ஏதாவது கம்மிடமிருந்து
தட்டிக்கொண்டு போகத்தான் வருவார்கள்.— நான்
இங்கு இல்லை யென்று சொல்லிவிடு போ

[வாஸி கார்போன் போகொண்.]

கிஷ்டவாசி வருகொண்.

- சி. தேவ ராஜன்! நான் வரலாயேன்?

ச. ஆதிராஜன்! வரவேணும் வரவேணும்! இப்பொழுது
தான் வாரில் கார்போன் தெரிந்தான், தங்களை உட
னே ஏன் அழைத்த வரவில்லைபென்று அவன்மீது
கொடுத்துக்கொண் டிருக்கிறேன்—மன்னிக்க வேண்டும்,
உட்காணவேண்டும்— தாங்கள் வந்தது இக் கார்டம் என்
முன்னோர்களும் செய்த பூதா பண்ணையம்—என்ன விசே
ஷம்.

- சி. கேஷமந்தான?

- க. மஹரிஷி, உன் ஈரிடத்தில் என் குதறையச் கூளுது மற்ற வாகிடம் கூறப்படுகிறேன். தற்காலம் இந் நாட்டில் மிகுந்த சூரமயா யிருக்கிறது.
- சி. அப்படியார் நான் விரைந்த அளவில் இவ் வருஷம் இந் நாட்டில் எல்லாம் கபிகுதம் என்னுர் னோ.
- க. அதற்கு உங்களுக்கு அர்த்தம் தெரியாது. எல்லாரும் நன்றாக பிடுங்க யெடுக்க வேண்டியதுதான் இவ் வருஷம் என்று அர்த்தம்—அதிருக்கட்டும். தாங்கள் வந்த சூரமயம் என்னவோ?
- சி. தாங்கள் தரவே சந்திரஹரி என்னும் அரசன்?
- க. ஆடடா! சந்திரஹரி யென்று என்னை நினைத்துக்கொண்டாய்! அவர் இந்நாடு எத்தனை வருஷங்க ளாகின்றன!—
- சி. தாங்கள் யாரோ?
- க. அவருடைய பேரன் நான்.
- சி. சந்திரஹம்—நான் ஒரு வாகம் செவ்வேண்டிமென்று உத்தேசித்திருக்கிறேன், அதற்குக் கொஞ்சம் பெருங் தேவையா யிருக்கிறது—
- க. ஐயோ! என்ன சங்கடம்! இந்த சமயத்தில் வந்தீர்களே! சூரமய காலம்—உங்களுக்குக் கொடுப்பதற்கோ வாகில் ஒன்று மில்லை—என்ன தர்ம சங்கடம்?
- சி. எனக்கு அதிகமாக வேண்டியதில்லை. அந்த வாகத்திற்குப் பதினாறாம் பொன் பிடிக்கும். மற்ற இடங்களில் ஒன்பதினாறாம் செகரித்திருக்கிறேன்—மிகுதி ஆறாம் பொன் தான் வேண்டி யிருக்கிறது.
- க. ஐயோ! என்ன சங்கடம்! ஆறாம் காசம் என்ஈரிட மில்லைபே இப்பொழுது மந்திரி, நமது பொக்கசத்தில் ஏதாவது இருக்கிறதா?
- க. ஒரு காசம் கிடைப்பாது! எல்லாம் துடைத்துவைத்திருக்கின்றதே! கேற்று நமது ஆலயத்தில் வினாயகர் உற்சவத்திற்குக்கூட காச கிடைப்பதென்று நினைத்திவிட்டோமே!

- க. பார்த்தீர்களா? நிரப்ப வகுத்தமர் விருத்தென. இன் னொரு சமயம்—சரிவாண சமயமாகப் பார்த்து வாரூக்கன் —இனி விடை பெற்றுக்கொள்ளலாமே?
- சி. என் னார் அதிர்ஷ்டம்!—நான் புறப்படுகிறேன்—ஆயி னும் ஒரு வேண்டுகோள்.
- க. என்ன? சீக்கிரம் சொல்லும்—எனக்கு வேண்டிவிருக்கின்றது.
- சி. வேறு எங்கேயாவது போய் அந்த ஆயிரம் பொன்னையும் சேகரிக்கு மளவும் என்னிடமிருக்கிற இந்த ஒன்பதி ளாயிரம் பொன்னையும் இங்கே அடைக்கலமாக வைத்துப் போகிறேன். நான் திரும்பி வருமளவும் அதைப் பாது காத்துக் கொடுக்கவேண்டும்.
- க. மிகவும் சந்தோஷம் அப்படியே. மந்திரி, உடனே மக லிஷியின் பொருளை வாங்கி, பொக்கசத்தில் ஜாக்கிரதை யாக வைக்க வை.
- அ. [பண மூட்டையை அவரிடமிருந்து வாங்கிக்கொண்டு] அப்படி யே மிகவும் ஜாக்கிரதையாக வைக்கிறேன்.
- சி. நான் விடை பெற்றுக்கொள்ளுகிறேன்.
- க. ஆஹா அப்படியே!—அவ்விடத்திய ஓரபகம் இங்கே இருக்கவேண்டும். [பணக்குகிகள்; சிஷ்டவாசி போகிறார்.]
- க. மந்திரி, வானிலைக் கடந்துவிட்டதா அந்த பரித்தியம்?
- அ. கடந்துவிட்டது.
- க. சரி!—நம்முடைய அதிர்ஷ்டமே அதிர்ஷ்டம்! பாண்டிய தேசத்திலிருந்து கணவரடிங் தொண்டிலந்த ஏமது பிரஜை கள் ஒவ்வொருவனாகும். இதில் நூறு பொன் விகிதம் கொடுத்துவிட்டு, மிகுதியை ஏமது பொக்கசத்தில் சேர்த்து விடு உடனே—சீக்கிரம், நாளைக்கே இந்த நரடி திரும் பி வந்தாலும் வந்துவிடும் ஒரு வேளை.
- அ. அப்படியே மஹாராஜா!

[பணப் பையை எடுத்துக்கொண்டு போகிறான்.]

காட்சி முடிசிறகு.

மூன்றாம் காட்சி

இடம்—சிவபுரத்தில் ஆஸ்ரமத் தருகில் ஓர் பிரதேசம்.

சிவபுரவர் உலாவிக்கொண்டிருக்கிறார்.

- சி. என்ன ஆச்சரியம்! இக் கவி யுத்திலும் இப்படிப்பட்ட மனிதன் ஒருவன் இருப்பான் என்று நான் நினைக்கவில்லை. அவன் கூறிய மொழிக ளினைத்தும் பொய் என்று நான் கன்கு யறிந்திருந்தும் அச் சமயம் அவைகளை நம்பும் படிச் செய்தனவே! தன் பெயரைப் பற்றியே பொய் யுரைத்தனவே! உயிரோடிருக்கும்பொழுதே வாய் கூசாது இறந்துவிட்டதாகக் கூறினவே! இப்படிப்பட்டவன் வாயினின்றும் ஒரு உண்மையை வருவிப்ப தென்படி? நான் கொடுத்த பொன்னைத் திருப்பிக் கொடுப்பான் என்று நான் என்னவாய் நம்பவில்லை,—ஆகவே ஒரு காவியத்தில் சேவேகித்தபின் பின்வாங்கலாகாது. நம்மா லிவன்ற அளவு முயன்று பார்ப்போம். “தெய்வத்தா லாகா தெனினும் முயற்சி மெய் வருத்தக் கூவி தரும்” என்று ஆண்டிரே கூறிவபடி, நாம் அதன் பல்வேறு அடை வாமற் போகமாட்டோம்.—இவனுக்கு சாஜிய பலம் இருப்பதனால் இவ்வளவு தூர்க்குணங்களுக்கும் இடம் கொடுக்கின்றது என்று எண்ணுகிறேன். ஆகவே இவ னது சாஜியத்தையிட்டு இவனை அசுற்றலென்றும் தக்க குழ்ச்சியினால் அப்பொழுதாயது நல் யழிக்குத் திரும் புகிறானே பார்ப்போம்.—ஆம், அதுதான் நல்ல யோசனை; எனது தபோ பலத்தினால் சில மிருகங்களைச் சிருஷ்டித்து, அவைகளை ஷேட்டைடாடவேண்டிய காரணத்தி னால், இவனை நமது ஆஸ்ரமத்துக் கருகில் வலிப்போம் முதலில்.

[போகிறார்.]

காட்சி முடிந்தது.

தாண்டகம் காட்டு

இடர்—சிவப்பவாசியின் ஆஸ்ரமம்.

சத்திராஸிரியும் அசுந்தியக்ரீதீயம் வருகிறார்கள்.

- ச. மகந்திரி, இது ஒரு ஆஸ்ரமம்போல் தோன்றுகிறது. இங்கு சற்று தங்கி இளைப்பாறிப் போவோம்—என்ன ஆச்சரியம்! மற்ற மிருகங்களை யெல்லாம் எளிதில் கொன்றோம். இந்த ஒரு ஆற்பப் பசு கம்மை எமாற்றி, கம்முடைய கையினி ருந்து தப்பியதுமன்றி, கம்மை இங்ஙனவு னாசம் இழுத்துக்கொண்டு வந்தவிட்டது!
- அ. ஆம், எனக்கும் ஆச்சரியமாகத்தான் விருக்கிறது—இங் கிடத்தில் தான் நுழைந்ததைச் சண்டேன். இங்கு எங் கும் காணோம். என்ன மாயமா விருக்கிறது!
- ச. இங்குதான் எங்காவது ஒளிந்திருக்கும். எங்கே யிருக்கிறதென்று மெல்ல தெரிந்து வர, சப்படியாவது அடைத லாம். சுவர்த்து செல்லவேண்டும். நன்றாகக் கொழுத்திருக் கது, அதன் தளை மிகவும் ருசியர விருக்கவேண்டும்.
- அ. இதோ போய்த் தேடி வருகிறேன். [போகிறான்.]
- ச. கம்முடைய காட்டெல்லையில் இந்த ஆஸ்ரமம் எங்கிருந்து வந்தது? மிருகத்திருந்த ஆஸ்ரமங்களை யெல்லாம், இந்த தாடி சிவிகள் அடிக்கடி பாசுகத்திற்கு வருகிறார்களென் னு, தீயிட்டிக் கொளுத்திவிட்டோமே, இது மாதிரியும் எப்படித் தப்பியது?—அதோ! யாரோ வருகிறாற்போ லிருக்கிறது—இரண்டு பெண்கள்!—என்ன அழகிகள்!— இவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்று மறைத்திருந்து பார்ப்போம். [மறைந்து கொண்டிருன்.]

இரண்டு சிவப் பெண்கள் வருகின்றனர்.

மு-பெ அக்காள், சிக்கிரம் வருகின்றேன் என்று சென்ற கால தத்தை என் இன்னும் வந்திலர்?

தி-பெ. அவரைப்பற்றி கமக்குக் கவலையே வேண்டாம், தீயிடி யும் சிக்கிரம் திரும்பி வருவார்.

மு-பெ. என்ன வேலைபாகப் போகிருக்கிறார் தெரியுமா உனக்கு ?
நான் கேட்டபோது அது ஒரு சகஸ்பம் என்று சொல்
லிப் போனார்.

இ-பெ. சகஸ்பம் வேறென்ன இருக்கப்போகிறது நமக்குத் தக்க
வரனைத் தேடிப் பார்ப்பதற்காகத்தான் விருக்குமென்று
நினைக்கிறேன்.

மு-பெ. "போ அக்காள் விளையாடுகிறாய்— இதற்குள் நமக்குக் கண்
னத்திற்கு விலாஸம்?— அக்காள், தந்தை வரும்ளவும்
ஏதாவது பாடி வேடிக்கையாய்ப் பொழுது போக்கு
வேளம். [இருவரும் பத்திரசமணைத் துது பாட்டைப்
பாடுகின்றனர்.]

அக்காள், இன்னும் தந்தை வரவில்லையே, அவருக்கு
ஏதாவது திண்கிழத்தார்களோ என்னவோ இங்குள்ள
வணங்குகள் ?

இ-பெ. அப்படி ஒன்றும் இல்லை. கிட்டவாசியின் தபேரபலம்
இங்குள்ளவர்க ளெல்லாம் நன்றா யறிந்திருக்கிறார்கள்.
அவருக்குத் திண்கிழக்க ஒருவரும் கணவியும் என்ன
மாட்டார்கள்— சூரப் பண்ணசாலைக்குப் பேரேஸாம் வா.
[இருவரும் பேசைப் பாடப்படுகின்றனர்.]

சத்திரஹரி மறைந்திருந்து வெளி வருகிறான்.

*ச. பெண்களே, கிட்டவாசியின் ஆஸ்ரமம் இதுதானே?

இருவரும். ஆம்—

ச. முனியர் ஆஸ்ரமத்தி விருக்கிறாரா?

இருவரும். இல்லை.—என்ன க்சேஷம்?

ச. ஒரு காரணம்பற்றி என்னை இங்கு வாச் சொன்னார்,
அதற்காக வந்திருக்கிறேன்.

மு-பெ. ஆனால் சற்று இங்கே தங்கி விரும், சீக்கிரம் வந்து
விடுவார்.

ச. மிதவும் சந்தேஷம்— நீங்களும் உட்காசலாம்— பெண்
களே, சற்று முன்பாக இங்கு வந்தவர்கள் யிருந்த

பொழுது திவ்யமான காணத்தாகக் கேட்டேன்.— பாடி யது நீங்கள் தானே?

மு-பெ. ஆம்.

ச. எந்தா—இன்னும் கொஞ்சம் கேட்க வேண்டுமென்று இச் சைப் படுகிறேன். இன்னும் கொஞ்சம் பாடவேண்டும்— சங்கீதாசம் வேண்டாம்— அதிதிகளுடைய மனதைத் தீர்ப்பதி செய்வவேண்டியது உங்களைப்போலொத்த உத்த மிகளுடைய கடமையாகும். [பெண்கள் பாடுகின்றனர்.] சபாஷ்! திவ்யமான சரீரம். பெண்கள், உங்கள் சரீ ரத்திற்குத் தகுந்த சரீரம் உங்களுக்குக் கிருப்பதைப் பற்றி மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறேன்.

இ-பெ. ஆக்காள், நாம் பர்னசாலைக்குப் போவோம் வீர.

ச. ஒரு நிமிஷம்—உங்களுக்கு விவாஹம் யிருக்கிறதா?

மு-பெ. இல்லை—அதைத் தாம் ஏன் கேட்கிறீர்?

ச. இல்லை, எனக்கும் விவாஹம் ஆகவில்லை இன்னும் என் பதை உங்களுக்குத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு.

இ-பெ. ஐயா, தாங்கள் இவ்வாறு எவ்வளவுப் பேசுவது உமக் கடுக்காது. ஆக்காள், நாம் போவோம் வீர.

ச. பெண்கள், இந்த ஒரு வார்த்தையை மாத்திரம் கேட்டு விட்டுப் போங்கள். உங்கள் தகப்பனார் என்னிடம் வந்து தனக்கு இரண்டு பெண்கள் இருப்பதாகவும் அவர்களை நான் கன்னிகாதானமாகப் பெறவேண்டும் என்றும் காலை என்னிடம் வந்து கேட்டார் அதற்கு நான் இசைந்து இங்கு வந்தேன். உங்கள் தகப்பனார் வார்த்தையை நீங்கள் பெரவ்யாகச் செய்வலாமோ?

மு-பெ. உடனது உண்மைதான்.—ஆயினும், அவர் வந்தவுடன் அவரிடமிருந்து நீங்கள் வங்களைப் பெறலாம். நீங்கள் நேராக எவ்வளவு இம்மாதிரி பேசுவது தர்மமல்ல.

ச. அநெப்படி தர்மமல்ல! சந்திரியர்களுக்கு காதல்வ விவாஹம் என்று ஒன்றுண்டு என்பதை மறந்தீர்கள்

போனும், எங்கள் முன்னோனாகிய துவயத்தன் சுருத்தலை
வை எவ்வாறு மணந்தான்? [அருகிற் போகிறான்.]

பெண்களே—

இ-பெ. ஐயா! கூங்கள் சற்புடைய பெண்கள்—எங்களிடம் தாம்
இவ்வாறு நாடுவது தர்மமல்ல.— அக்கடன், வர நாம்
போலோம்— [வினாத்த போகிறார்கள்.]

ச. உங்கள் சற்பின் குணத்தை நான் பார்க்கிறேன்!
[தொடர்கிறான், அன்னா! அன்னா! ஆன்
உள்ளே கூர்க்குள்]

அசுத்தியகீர்த்தி வருகிறான்.

அ. என்ன மாயமாடுகிறது! எங்கு தேடியும் அப்பாச
கவக காடுணும்.

சத்திரஹரி மறுபடி வருகிறார்.

ச. என்ன மாயமாடுகிறது! என் காரணகப்பட்டவர்கள்
எப்படியோ தப்பி மறைந்தனர்களே!—மந்திரி, அப் பக
வைக் கண்டு பிடித்தனியா?

அ. இல்லை அரசே, என்னால் முடியவில்லை.

ச. மந்திரி, நாம் உடனே சம்பூடைய பட்டணத்திற்குத்
திரும்பிப் போலோம்— இது அன்றைத்தினம் வந்த
சிஷ்டவாசியில் ஆண்டாம் ஆயர் பெரிய மாயாவிபேரல்
தோன்றுகிறது [உள்ளே சப்தம் "ஆஹா! அப்படியா செவ்
நான் அப்பாசகன்!"]

அட்டா! அதேர வருகிறார் பார் கோபத்தடன்.

சிஷ்டவாசி இரண்டு பெண்களையும் அழைத்துச்
கொண்டு வருகிறார்.

சி. அட்டே! பாதகா! என்ன காரியம் செய்யத் துணிந்தாய்?

ச. ஸ்வாமி, சுபஸ்காரம். என்ன விசேஷம்? தங்கள் இவ்
வாறு கோபம் கொள்ளவேண்டிய காரணம் என்ன?

சி. அட்டே! என்ன நடந்தது சற்று முன்பாக இவ்விடத்
தில்?

- க. அநாதத்தான் தங்களைக் கேட்கிறேன், ஒன்றும் நடக்க வில்லையே.
- சி. அடே! அரசர்ப்பதகே! பொய் பேசுகிறாயா என்னிடம்?
- ச. ஸ்வாமி, உங்களை மிகவும் வேண்டுகிறோளுகிறேன்— அந்த வார்த்தை மாத்திரம். தங்கள் வாயிலினதும் வரக் கூடாது—நான் சாட்சரம் அரிச்சந்திரன் வம்சத்தினுதித் தவன்—ஸ்வாமி, இந்த இரண்டு மரது கிரேமணிகள் யாதோ?
- சி. அடே! அவர்கள் யாரென்று கேட்கிறாய்?—அவர்களை இதற்கு முன்பாக நீ பார்த்ததிடையா?
- ச. பார்த்திருந்தால் நான் உங்களைக் கேட்பேனா?
- சி. இருக்கட்டும்—உன் வழியே போய்ப் பார்க்கிறேன்— இவர்கள் என் தவப் பெண்கள்.
- ச. கிரம்ப சந்தோஷம்—இவர்களை அழைத்துக் கொண்டு தாங்கள் இப்பொழுது வந்த காரணம் என்னமோ?
- சி. அடே! மாதகா! முழுப் பூசனிக்கையை சோற்றில் மறைக்கப் பரக்கிறாயா! இவர்களுடைய சந்நை சற்று முன்பாக நீ அழிச்சப் பார்த்தாயோமே உண்மைதானா?
- ச. சுவ சுவ சுவ! [கரகதப் பொத்தி]
நான் முற்பிறப்பில் என்ன பரபம் செய்தேனோ இக்கரோ மாண வார்த்தைகளைக் கேட்க! அல்லது என் முன்னோர் கள் செய்த பரபமோ?—ஸ்வாமி ஏன் என பத்னி விரதன். என்னுடைய கோட்பாடு என்னவென்றால், எனக்கு மூத்தவர்களா மிருக்கும் ஸ்திரீகளை வெல்லாம் என் தாய் போலவும், எனக்கு இளையவர்களா மிருக்கும் ஸ்திரீகளை வெல்லாம் என் பெண்கள் போலவும், எனக்கு சமமானவன் வயதுடைப் பெண்ணை என் சகோதரிகள் போலவும், பாதிப்பதே!—ஸ்வாமி, அப்படி இருக்க தான் இவ்வாறு வணிக அலகாது செல்லலாகுமோ?
- சி. ஆனால், இவர்கள் பொய் உரைப்பதாகவா சொல்கிறாய்?

- ச. ஸ்வாமி! எல்லாம் அறிந்த தங்களுக்கு நான் எடுத்துக் கூறவேண்டிய அவசியமில்லை, ஆயினும் கூறுகிறேன், ஸ்திரீகள் வார்த்தையை உட்பலாகாதென்ற பெரியோர்கள் கூறியிருப்பதை மறவாதீர்.
- தி. அடே! பாபம் செய்தது மன்றி இப் பாபவாய்ச்சிதே பழி கமத்தப் பச்சகிருபா? இந்த சஷணம் உன்னைப் பஸ்மி கரப் படுத்தலா?
- ச. தாங்கள் அவ்வாறு முனிபலாகாது! தங்களால் என்ன தான் முடியாது?—தாங்கள் இப்பொழு தென்னை என்ன செய்யவேண்டுமென்றீர்கள்?
- தி. நீ செய்த குற்றத்திற்கு பிராயச்சித்தம் செய்யவேண்டும்.
- ச. நான் என்னமோ குற்றம் ஒன்றும் செய்யவில்லை,—ஆயினும் உங்களுடைய கோபத்தைத் தணிப்பீதற்காக—நீங்கள் சொல்லும்படியான பிராயச்சித்தத்திற்கு ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன்,—என்ன பிராயச்சித்தம் செய்யவேண்டுமென்கிறீர்?
- தி. இந்த என் இரண்டு தவப் பெண்களையும் உன் பட்டணம் அழைத்துக் கொண்டுபோய் கிவாகம் செய்து கொள்.
- ச. ஸ்வாமி! இது தவிர வேறு ஏதாவது சொல்லுங்கள்! என் னானை ஒருத்தி யிருக்கிறாள், மஹா பதிகிரைத் இந்த சமரசரம் கேள்வி மாதிரிப் படுகலையின் பிறகு நான் இறந்தவனே! முன்பு நன் அகலால் என்னைக் கொன்றுவிட்டு மறுவேலை பார்ப்பான். ஆகவே, நான் இன்னும் கொஞ்சகாலம் உயிரோடிருக்க வேண்டுமென்று உடக்கு நிச்சய யிருக்குமாயின் இதைத் தவிர வேறு ஏதாவது சொல்லுங்கள்—ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன்.
- தி. சத்யமாக?
- ச. நான் சத்யம்கூட பண்ணுவேன்டுரா? ஹரிச்சந்திரன் மாயில் உதித்தவன் நான். இதை மாதிரிப் மறவாதீர்கள்.
- தி. ஆனால்—உன் ராஜ்யத்தை மெல்லாம் எங்களுக்கு அளமாகக்

கொடுத்ததிலே—என்ன கிழிக்கின்றாய்?—இல்லாகிட்டால் உன்னை பஸ்மீகரப்படுத்தி விடுவேன்!

2. ஸ்வாமி, தண்ட பொன்று மில்லை.—இதைவிட எனக்கு பெருமை என்ன வேண்டும்? தங்களுடைய கை கீழாகவும் என் கை போலாகவும் இருக்க நேரிட்டது என் புண்ணிய பலன்.

3. ஆனால் உடனே தானஞ் சொன்னது—என்ன பேசிக் கொள்?

4. போனொன்று மில்லை.—இங்கு நான் தானஞ் செய்துகிட்டு இப்படியே போய்கிட்டால் என் பிராணுகளெல்லாம் அகல அறிவாது கவிசர் செய்து உமக்கு ஒருவேளை கஷ்டம் விளைத்தாலும் விளைப்பார்கள். ஆகவே, நானே காலை நீங்கள் பட்டணம் வந்தால் நகர மாந்தர்கள் அனைவரும் அறிவா, தானம் செய்து உம்மை கிம்மாசனத்தில் உட்கரசு வைத்து முடிசூட்டுவோம் சியாயன் எனத் தோற்றுகிறது எனக்கு.

5. ஆம், நீ கூறுவதாய் சரிதான். அப்படியே நானே காலை உன் தாண்மனை வந்து சேர்கிறேன் ஒருபக மிருக்கட்டும்.

[பெண்களை அழைத்துக்கொண்டு போகிறார்.]

6. என்ன அச்சே, இப்படிச் சொல்லியிட்டீர்களே?

7. பரித்தியக்காரா! இல்லாகிட்டால் நாம் இங்கிடமிருந்து உயிர் தப்புவதே கஷ்டம். நானே காலை நமது பட்டணத்திற்குள் அடி வெடுத்து வைக்கட்டும், அப்புறம் உயிரோடு இருக்கிறா டாப்!—ஓ நாய் சிக்கிரம் பட்டணம் போய் இதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைல்லாம் செய்யவேண்டும்.
[போனொன்று.]

காட்சி முடிவது.

இரண்டாம் அங்கம்

முதல் காட்சி

இடம் - சந்திரஹரியின் கொழு மண்டபம்.

செட்டவாதி சிம்மசுவரத்தில் முடிசூடி வீத்திருக்கின்றார்.

18 சந்திரஹரி முதிய அவரது சிந்தையார் இரு பக்கமும்
சூழ்ந்து சித்தின்றனர்.

சந்திரஹரி மதிசந்திரை, நாகபெருவன், மூவரும் கைகளைக்
எதிரில் சித்தின்றனர்.

சி. சந்திரஹரி! நீ இவ்வளவு துர்க்குண முடையவனென்று
நான் கண்டிலும் நிகைக்கவில்லை. உன் ராஜ்யத்தை எனக்
கு தரரை வார்த்துக் கொடுப்பதாகக் கூறி, இங்கு என்னை
வரவழித்து, என்னை எத்தனை விதத்தில் கொல்லப்
பார்த்தாய்? என்னை ஆர்வம்! பெண்பாலரகிய உன்
மனைவியும் சிறு பிள்ளையாகிய உன் வளத்தையும் இதற்கு
உடந்தையா விருத்தார்களே! என் தபேர பலத்தினால்
உன் சூழ்ச்சிகளை யெல்லாம் அறிந்து, அகவர்களை அழித்
து, உன் ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றினேன் நன்மனைவர?
இப்பொழுதாவது உன் துன்பார்க்கத்தை விட்டு நான்
மாரக்கத்தில் திரும்புகிறாயா? இப்பொழுதாவது நீ செய்
தது தவறு என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறாயா?

சு. ஸ்வாமி! கபட மாரக்கமாய் நான் ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்
றியது மன்றி, உங்களைக் கொல்ல எதிர்ப்பட்டதாக
வீணாக என்மீது அநேகமான வழி கமத்தியது மன்றி,
நான் செய்தது தவறு மன்று. பொய் பேசும்படியாகவும்
என்னைக் கேட்கிறீர்களே! இது தம்மைப்போன்ற சிவத்
கருக் கடுக்குமா?

சி. அடே! சந்திரஹரி! இன்னும் அந்தப் பிடியாதமா?
வீணாக இன்னும் அழிந்து போகாதே! நான் சொல்
வதைக் கேள், இப்பொழுதாவது நான் இந்த ராஜ்

பத்தை உமக்கு கொடுக்கிறேன் என்று கூறியது உண்மையானதான்; ஏதோ அவசரத்தில் வாய் தவறி மொழிந்துவிட்டேவ், என்னை மன்னிக்க வேண்டுமென்று உணர்ச்சிவசம் கொல், இவ் விசாஜ்ய முழுவதையும் உனக்கே கொடுத்து விடுகிறேன்; உன் மனைவி மக்களுடன் கமராய் வாழ், என்ன சொல்லுகிறாய்?

2. ஸ்வாமி, எல்லா மறிந்த தாங்கள் இவ்வாறு என்னைப் பாபத்திற் நாளாகும்படியாகச் செய்து¹ மூயல்வது சரி யல்ல. என் வாயார நான் வய்வாறு ஒரு பொய் புகழ் வேண்டும் இந்த ராஜ்யத்தை நான் வய்வாறு உங்களுக்குக் கொடுக்கிறேன் என்று சொல்லி யிருப்பேன்? இந்த ராஜ்யம் யாருடையது? என்னுடையதா? பிரஜைகளின் நன்மைக்காக என்னிடம் அடைக்கலமாக ஐவக்கப்பட்ட பொருள், அதை ஒருவருக்குக்கொடுக்க எனக்கு என்ன சுதந்தரம் உண்டு?

சி. என்ன சுற்றிருக்கிறான்! என்ன சுற்றிருக்கிறான்! சுற்ற தல்வளவையும் அதன்ம வழியில் உபயோகிக்க! இவற்றையெல்லாம் சன்மார்க்கத்தில் உபயோகித்திருந்தால் இவ்வினிட மேலான புருஷன் இப்புவியில் இருப்பானோ?—சுந்திரஹரி! அதெல்லாம் போகட்டும்—என்னைக் கொடுவர் பார்த்தது தவறுதான் என்று ஒரு வார்த்தை ஒப்புக்கொள் எல்லாவற்றையும் மன்னித்து விடுகிறேன்.

3. [கரணை காத்தால் பொத்தி] சிவ சிவ சிவ! மன்னுயிர்க ளாத் தையும் தன்னுயிராகப் பரவித்த நான் இக் கர்ண கரோ மான வார்த்தையுள் கேட்கும்படி கேரிட்டேதே¹ ஸ்வாமி! இது உங்கள் பேரில் தவறில்லை—என் முன்னோர்கள் ஏதோ பரமம் செய்திருக்கவேண்டும், அதை நான் இப் பொழுது அனுபவிக்கிறேன். இல்லாவிட்டால் தாங்கள் இப்படிச் சொல்ல, நான் கேட்கும்படி கேரிமொ?

சி. பரம மிகுந்ததுமன்றி, உன் முன்னோர்களையும் பழிக் ணெற்றையா பரவி! இப்படிப்பட்ட பாதகன் இனி இந்த

காட்டில் இருப்பது நியாயமல்ல— சச நட்சத்திரம்—
இவர்களிடமிருந்து சாஜைக்கத்திற்குரிய பொருள்களை
பெல்லாம் வாங்கிக் கொண்டீரையா?

ஈ. அதைப்பேன் கேட்டிழர்கள்! எல்லாவேர நயமாய்க்
கேட்டுப் பார்த்தோம், பயமுறுத்திப் பார்த்தோம்—
மூவரும் ஒன்றும் கண்டையாதென்கிறார்கள். பொத்தவும்
காலியா யிருக்கின்றது. என்னேயோ அய்வளவு சொந்
தையும் மறைத்து வைத்திருக்கிறார்கள்.

சி. சூதா! அப்படியா சமாசாரம்! இருக்கட்டும், அதை
எங்கே ஒளித்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்று என் ஞான
திருஷ்டியினால் அறிந்து வைப்பற்ற மனக்குத் தெரியும்.
உடனே இம் மூவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு போய்
நமது நாட்டெல்லைக் கப்பாய் விட்டுவிடு. பிறகு நமது நாட்
டெல்லைக்குள் அடி யெடுத்து வைப்பாரானாயின் கண்ட
வர் யாவரும் இவர்களைக் கொன்றுவிட்டால் என்று
பறை சாற்றி வை.

ஈ. அப்படியே.

ச. ஸ்வாமி, விடை பெற்றுக் கொள்ளுகிறோம். எங்கள்
ஞாயகம் கொஞ்சம் இருக்கவேண்டும்.

[மூவரும் ஊன்கிர் செல்ல மூயக்கின்றனர்.]

சி. அட்டா! சத்திரஹரி! சத்திரஹரி! இப்படி வா, அதை
முற்றிலும் மறந்தேன்!—நான் சில தினங்களுக்கு முன்
யாகத்திற்காகவென்று ஒன்பதினாயிரம் பொன் வைத்து
விட்டுப் போனேனே அது எங்கே?

ஈ. [அருகில் வந்து] என்ன ஸ்வாமி பொன்னா?

சி. ஒன்பதினாயிரம் பொன் கொடுத்துவிட்டுப் போனேனே
அது?

ஈ. என்ன ஸ்வாமி! பெரிய அபராதமாயிருக்கிறது! தாங்
களாலது, ஒன்பதினாயிரம் பொன்னையாவது என்னிட
மாவது கொடுத்துவிட்டுப் போவதாவது?

- சி. அடே! அதையும் இல்லை என்கிறார்களா?
- ச. ஸ்வாமி! தாங்கள் ஏதாவது கனவு கண்டிருக்கிறீர்கள்?
- சி. ஆ ஹா ஹா! இப்படிப்பட்ட புரட்டன் இப்படியில் இருப்பானென்று நான் கனவிலும் நினைக்கவில்லை! நான் சில தினங்களுக்கு முன்பாக இவ்விடம் வந்து உன்னிடம் ஒப்புகையில்லையா ஒன்பதிலுயிரம் பொன்?
- ச. ஸ்வாமி, இந்த பூரிதேவி ஆகாயவாணி அறிய சொல் கிறேன், அப்படி நடத்ததே யில்லை— இருக்கட்டும், அப்படி தேர்த்திருத்தால் யாராவது சரட்சி இருக்கிறார்களா?
- சி. இதோ உன் மந்திரியைக் கேட்டுப் பார்?
- ச. ஏனப்பா, சில தினங்களுக்கு முன் இவர் வந்து உன்னிடம் ஒன்பதிலுயிரம் பொன் கொடுத்துவிட்டுப் போனாராமே உண்மையானது?
- அ. ஸ்வாமி, சில தினங்களுக்கு முன்பாக நாம் இங்கே வந்திருக்கிறோம்?
- சி. சரி! சரி! அரசனாகிற மந்திரிதான்! இப்படிப்பட்ட வன்மையும் என் ராஜ்யத்தி லிருக்கவேண்டியதில்லை, இவர் களுடன் யும் போ
- அ. உத்தரவுபடி.
- சி. அடே! சுந்திர ஹரி, மற்றெல்லாப் பரபங்களுக்கும் பிராயச்சித்தம் உண்டு, அடைக்கலப்பெயருளை இல்லை என்று மறுப்பதற்கு பிராயச்சித்தமே கிடையாது. ஆகவே, அந்த ஒன்பதிலுயிரம் பொன்னையும் மீண்டும் நீ என்னக்குக் கொடுத்துத்தான் தீரவேண்டும்.
- ச. உம்மோடு வாதாவதில் பிரயோஜனம் இல்லை.—இப்பொழுது எங்கிருந்து என்னைக் கொடுக்கச் சொல்வீர்கள்— என் ராஜ்ய முழுவதும் தாங்கள் அபகரித்துக்கொண்டு?
- சி. அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது! எங்கேயாவது யாசகம் செய்தாவது என்னிடம் கேர்ப்பிச்சேயென்றும்,

- ச. உம்—சரி—அப்படியே செய்கிறேன்.
- தி. அப்படிச் செய்வதிலும் இந்நாட்டிலிருந்து நீ பாசகம் செய்பக்டடாது. இந்நாட்டிற்கு வெளியே போய்தான் பாசகம் செய்யவேண்டும்.
- ச. அப்படியே செய்கிறேன் — உத்தரவு பெற்றுக்கொள்ளுகிறேன்.
- தி. கொஞ்சம் பொது. இவ்வளவு சூது செய்தவன், இந்நாட்டெல்லையைக் கடத்தவுடன் எங்கேயாவது ஒடிப் போய்விட்டால் நான் என்ன செய்வது? கிஷ்யா சசு நட்சத்திரா, இவனுடன் போய் இவன் அந்தப் பொன் துன்பதினியிரமும் கொடுக்குமளவும் இவனை கிடர்தே.
- ச. அப்படியே ஸ்வாமி.
- தி. சுந்திரஹரி, இதற்காக உனக்கு நரப்பது தினம் தவணை நடுகிறேன்—அதற்குமுன் சேர்ப்பிக்க வேண்டும்.
- ச. ஸ்வமீ, நரப்பது நான் என்னத்திற்கு?—நான்கு தினங்கள் கொடுத்தால் போதும்—வா அப்பா வா, நீதானே எங்கனோடு வருகிறாய்? வா.—ஸ்வாமி நாவிகள் உத்தரவு பெற்றுக் கொள்ளுகிறோம்.
- தி. போய் வாருங்கள், பத்திரம்! என் கிஷ்யனுக்கு ஏதாவது கெடுதி செய்தால் நான் குரண திரிஷ்டியால் அறிந்து உங்களை பஸ்மீகரிப்பதெதி கிடுவேன்.
- ச. சே சே! அப்படி. பெல்லாம் செய்வோமே.—நாங்கள் வருகிறோம். [சால்வரும் வணக்கச் செல்கிறார்கள்.]

காட்சி முடிந்தது.

10333 4.3.53
RE-1121-

இரண்டாம் காட்சி

இடம்—தூர் அடர்ந்த காணகம்.

சந்திரவாசி, மதிசத்திரா, தாசுதேவா, அசந்யகீர்த்தி வருகிறார்கள்.

ச. அம்மட்டும் அந்தப் பிராம்மணன் கையினின்றும் தப்பி னோமே!

அ. ஆம், அது நம்முடைய அதிர்கூட்டம்தான், அவன் பெரிய மாயவழிபோதும். நாம் எத்தனைதரம் அவனுக்குத் தெரியாது மறைந்தும் நாமிருக்குமிடம் எப்படியோ கண்டு பிடித்து வந்தானே!

ம. ஒரு வேளை இப்பொழுதும் இங்கு நாமிருப்பதைக் கண்டு பிடித்து வந்தால்?

ச. அது முடியாத காரியம். திரும்பி வாராதபடி நான், நம்மைச் சூழ்ந்த அக்காட்டித் தீயில் தள்ளியிட்டேனே, அதினின்றும் உயிருடன் தப்புவது அசாத்யம்—அதிருக்கட்டும் இப்பொழுது நாம் பேரஜனத்திற்கென்ன செய்வது?—எங்கெவாவது கணிகள் அகப்பட்டாலும்—

[சுற்றிப் பார்க்கிறான்.]

அட்டா! அந்தப் பிராம்மணன் எப்படியோ தப்பி உயிருடன் வருகிறானே!—மதிசத்திரா, தாசுதேவா, நீங்கள் இருவரும் மூர்ச்சையால் சோர்ந்து கிடப்பதுபோல் படுத்துக்கொள்ளுங்கள்.—மந்திரி, நீ ஏதோ அப்பிராம்மணனைத் தேடி அயர்ந்து வருவதுபோல் ஊரத்திலிருந்து இந்தப் பக்கம் வா.—

[மதிசத்திரையும் தாசுதேவனும் மூர்ச்சையானதுபோல் படுக்கின்றனர். அசந்யகீர்த்தி ஒருபுறம் மறைகிறான்.]

[வாக்கி ஐயோ! அந்தப் பிராம்மணன் இக்காட்டில் அகப்பட்டி வழி தெரியாதது என்ன கஷ்டப் படுகிறாரோ! பாவம்!—

சுந்தரசத்திரா வருகிறான்.

சுந்தர! ஸ்வாமி! ஸாருங்கன்! வாகுங்கன்! மதபடியும்

உங்களைக் காண்ப்பெற்றேனே— இது நான் செய்த புண்படே!

ஈ. ஏன்டாப்பா! காட்டுத்தீரில் தள்ளிவிட்டோமே இவன் பிழைக்கமாட்டான் என்று நினைத்தாயோ?

க. சிவ சிவ! ஸ்வாமி, காணு உங்களைத் தீரில் தள்ளினேன்! உங்களை அத்தீரின்னிறும் தப்பிவைக்க வேண்டுமென்று நான் பட்ட கஷ்டம் அந்த தெய்வத்திற்குத்தான் தெரியும்! ஒரு பாபமூழியாத என்மீது இவ்வாறு தாங்கள் பழி சுமத்தலாது?—இதோ பாருங்கள்! எங்கு இக் காட்டில் வழி தெரியாது கஷ்டப்படுகிறீர்களோவென்று தாங்கள் எல்லோரும் நான்கு திக்கும்குறி அயர்ந்தோமே உம்மைத்தேடி; சுற்றிய அனுப்பினால் என் மனைவியும் மகனும் இதேரூ ஸூர்ச்சைபாய்க் கிடக்கிறார்கள்—

ஈ. உம்!—இன்னும் எவ்வளவுதான் பொய் பேசுவாயோ பார்ப்போம்.—சொல்லிக்கொண்டு போ.

க. ஸ்வாமி, இவ்வளவு கஷ்டமனுபவிப்பதும் எனக்கு வருத்தமாகில்லை, தங்கள் வாயால் நான் பொய் பேசுவதாகக் கூறுகிறீர், அதுதான் எனக்கு துக்கம் விளைவிக்கின்றது [தொடப்படுகின்.]

நீங்கள் என்னவேண்டுமென்றாலும் சொல்லுங்கள், பொறுக்கிறேன், பொய் பேசுகிறேன் என்று மாத்திரம் சொல்லாதீர்கள் என்னிடம்! உம்மை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.

அசுத்தியகீழ்த் வருகிறேன்.

அ. அரசே, எங்கு தேடியும் காணும்— அடடா! இதோ இருக்கிறோ! நாம் இத்தனை நாழிகை தேடியும் கண்டுபிடிக்க வில்லையே!

ம. [ஸூர்ச்சை தெளிந்ததுபோல் வருத்த] பிராணநாதா, அந்தப் பிராம்மணர் அடிப்பட்டாரா?— ஸ்வாமி, வாராகன்! மிகவும் சந்தேகமும், எப்பொழுது வந்தீர்கள்?

ந. [ஸூர்ச்சை தெளிந்ததுபோல் வருத்த] அண்ணா! இதோ இருக்கிறோ! இத்தனி நாழி நாம் தேடி அனுத்தோமே!

- ஈ. ஆதமா! சந்திரஹரி! எனக்கு வேறென்றும் ஆச்சரியமில்லை. உணக்கேற்ற மனைவி ஒருத்தி, மகன் ஒருவன், மத்திரி ஒருவன், கடைத்தாரர்களே; அதுதான் எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாயிருக்கிறது.—அதிருக்கட்டும், இனி என் வகையினின்றும் தப்ப விடப்போகிறதில்லை—மூலிவர் பொன்னுக்கு என்ன வழி சொல்லுகிறாய்? நாளுக்குநாள் தவணை அப்பொழுதே சிட்டுவிட்டது—
- ச. நாளுக்குநாள் தவணையா?—ஸ்வாமி, என்ன இப்படி மறந்து பேசுகிறீர்கள்—நான் கேட்டது 'நாளுக்குநாள் தவணையல்லவோ?
- ஈ. சரி! அதற்கும் வழி ஐவந்ததாயா? இருக்கட்டும் நாளுக்குமே ஐவத்துக்கொள். நீ அந்த ஒன்பதிலுயிரம் பொன்னையும் கொடுக்கிற வகையில், உன்னை விடப்போகிறதில்லை—
- ச. ஸ்வாமி, அந்த பொண்ணைப்பற்றி மாத்திரம் உங்களுக்கு சந்தேகமே வேண்டாம். நான் என்ன கஷ்டப்பட்டாயினும் அதைச் சேர்த்துவிடுவேன்—இப்பொழுது நிரம்ப பசியா யிருக்கிறது. நேற்றிரவு புசித்தது, இன்றைக்கு இரண்டாகிறது, பொழுதக்டந்தால் மூன்று தினமாகும்! தூக்களிடம் ஏதாவது பட்சணம் இருக்கிறதா?
- ஈ. என்னிடத்தில் ஒன்றுமில்லை.—நீ எனக்கு கொண்கிறதை கொடுப்பதை விட்டு என்னையே கேட்கிறாயோ?
- ச. இல்லை—அந்த மூட்டையில் எதோ இருக்கிறதுபோல் தோன்றியது.
- ஈ. ஆகா, இக்காட்டில் இருட்டிவிட்டால் குளிர் காய்வுதற்கும், துஷ்ட மிருகங்கள் அணுகாதபடிக்கும், நீ மூட்டை மூண்டிப்பெய்ந்து உதிர்த்த காகுகளை வெல்லாம் பொறுக்கி வைத்தேன்.
- ச. எங்கள் அதிர்ஷ்டம்!—ஸ்வாமி! எனக்காக நான் தூக்கப் படலில்லை நான் மனைவியும், மகனும் உணவின்றி வருந்துகிறார்களே என் பொருட்டு என்றே கவலையாயிருக்கிறது.

ச. சத்திரஹரி, நான் சொல்வதைக் கேள், என் இவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறாய்? நீ மாத்திரமன்றி உன் மனைவியும் மகனும் உன்னோடு கஷ்டப்படவேண்டியிருக்கிறது; நான் சொல்வதைக் கேள்.—அந்த ஒன்பதினாயிரம் பொண்ணையும் எங்கே மறைத்து வைத்திருக்கிறாய் சொல்லிவிடு, உங்கள் கஷ்டத்தை பெல்லாம் நான் நிவர்த்தித்து வருகிறேன்.—

ச. சிவ சிவா! பரமேஸ்வரா! இந்த வர்த்தையும் நான் காதாசக் கேட்கும்படி கேரிட்டதே! [கண்ணீர் விடுகிறான்.]

ச. அநெல்லாம் போனால் பேசுகிறது—முனிவர் உன்னிடம் ஒன்பதினாயிரம் பொன் ஒப்புவித்தது உண்மையே! உண்மையான கன்று ஒரு வசிக்கதை சொல்லிவிடு, உங்களை விட்டுவிட்டு நான் போய்விடுகிறேன்—நீங்கள் சாக மாசு எங்கேயாவது போய் வாழ்க்கிறீர்கள்.

ச. ஸ்வாமி! என்னைப் பொய்யா பேசும்படி சொல்லுகிறீர்கள்?—பிராம்மணோத்தமரான உங்களுக்கு இது உட்கருமா? இது தர்மமாகுமா? இது நிபாயமா?

ச. மதுபடியும் பழைய கதை ஆரம்பித்தாயே!—சரி, ஆனால் உங்களை நான் விடப்போகிறதில்லை—இவ்ருதா னிருக்கன்—நான் போய் அருகாமையில் இடத்தும் கரட்டருவி யில் விதவகடனை முடித்து வருகிறேன். தப்பி எங்கெய்யாவது மதுபடியும் போகப் பார்த்தீர்களா, உங்களை பஸ்மீகரணம் படுத்திவிடுவேன்!

[மூட்டையை ஒருபுறமாக வைத்து விட்டுப் போகிறான்.]

நா. அண்ணா! அந்த மூட்டையில் ஏதோ பட்சண வாசனை வருவதென்னு.

ச. நானும் அப்படித்தான் நினைக்கிறேன்!—பிராம்மணன் ஜாதகி இரங்கட்டும்—அரிழுங் கன் சிக்கிரம் அழைத்

[அவிழ்த்து அந்நன்னை பட்சணத்தை பெல்லாம் கால்வருமாக மீளையில் புசித்திற் றனர்.]

மதிசக்திரா, எனக்கு ஒரு யுக்தி தோன்றுகிறது, இந்த பிராம்மணன் என்ன குழ்ச்சி செய்தாலும், அந்தப் பொண்ணைப் பெருமல் கம்மை விட்டுப் பேரகமாட்டான் போ விருக்கிறது— அவன் வந்தவுடன், அவகரிடம், இதோ அருகில் தென்காசி விருக்கிறது அங்கு உன்னை அழைத்துக் கொண்டுபோய் அடிமைப்பாசு விற்று அந் தொலைவைச் செலுத்துவதாகக் கூறுகிறேன், நீயும் அதற்கு உடன்பட்டதுபோல அபிஷேகம்—பிறகு அங்கு போனவுடன் மேல் நடக்கவேண்டியதைப் பார்த்துக் கொள்ளோம்.

ம. ஆம் பிராணநாதா, அதுதான் நல்ல யுக்தி, பாருக்காவது என்னை விற்பதுபோல விற்பதுவிடம், பிராம்மணனுக்கு அந்தப் பொன் சேர்த்தவுடன், பதுகான் எப்படியாவது நான் தப்பித்துக்கொண்டு உம்மிடம் வந்து சேர்த்துவிடுகிறேன்.

ச. ஆஹா! பெண்மணி, உலகில் ஸ்திரீகள் இருந்தால் உன்னைப்போல் இருக்கவேண்டும்!—

[ஆலிங்கனம் செய்துகொள்ளுகிறான்.]

அந்தப் பிராம்மணன் காரையேறி விட்டான். சீக்கிரம் இங்கிருக்கும் சாளுகளைச் சேர்த்து இந்த மூட்டையில் வைத்துக் கட்டிவிடுங்கள்.

[அவ்நேரமே செய்தென்கை.]

சுசந்தசந்திரன் அனுஷ்டானம் முடித்துக்கொண்டு வருகிறான்.

ச. ஸ்வாமி, வாரூக்கன் கொஞ்சம் சீக்கிரம் புறப்படவேண்டும். நாங்கள் எல்லாம் பசியோடிருக்கிறோம்; அருகாமையிலுள்ள தென்காசிக்குப் போய் உணவுக்கு வழி தேட வேண்டும் சீக்கிரம்.

ந. இதோ வந்து விட்டேன்—கொஞ்சம் பஸ்தாசாம் செய்து விட்டுப் புறப்படுகிறேன், எனக்கும் மிகவும் பசியாக இருக்கிறது.

- ம. பிராணநாதா, எனக்கு காதலடத்துப் போகிறது, ஏதாவது பழையவது கொண்டு வாருமே
- ச. ஸ்வாமி, தாங்கள் பலஹாரம் செய்து ஏதாவது மிகுதி இருந்தால் கொஞ்சம் தயவுபெற்று கொண்டு--பெண்பால், பசி தாங்க முடியவில்லை, பாபம்--
- நா. எனக்குக்கூட அப்பா!-- [அப்பம் விடுகிறான்.]
- ப. என்னடா அப்பமிடுகிறாய்?
- நா. பசி ஏப்பாம்!
- ப. பொறுங்கள், நான் புதித்துவிட்டு உங்களுக்கும் கொஞ்சம் கொடுக்கிறேன். [மூட்டையை அவிழ்த்துக் கொண்டே] இவ்வளவு கஷ்டப் படுவானேன்? என் சொற்பாடி-- அட்டா!-- [அதில் கருக விருக்கம் கண்டு] சந்திர ஹரி! என்ன சமரசாரம்?
- ச. என்ன ஸ்வாமி?
- ப. இதில் இருந்த பட்சணம் பலஹாரமெல்லாம் எங்கே?
- ச. என்ன ஸ்வாமி இப்படி கேட்கிறீர்கள்? நான் முன்னே கேட்டபொழுது தீமூட்டுவதற்காக சரக்குகள் சொத்து வைத்திருப்பதாகச் சொன்னீர்களே?
- ப. இந்தக் கதைமெல்லாம் உதவாது! உண்ணாவை உரைத்து விடுங்கள். இதில் இருந்ததை மெல்லாம் நீங்கள் தானே தின்று விட்டீர்கள்?
- ச. சில சில! அப்படிச் செல்ல நான் கணவிலும் சினைப்பொரு ஸ்வாமி! இந்த வணிகவதைதான் சாட்சியாகச் சொல்லுகிறேன்--ஆணைப்படிக்க! தேவமயில்லை என்று சொல்லுகிறீர்கள்; அதில் ஒரு பருக்கையும் நான் திண்டிவனலை--
- ப. நெரு என்னமாடாப்பா பேசுகிறார்களும் நான் வைத்தது?
- ச. மதிசந்திரா, நீ ஏதாவது எடுத்தாயா?
- ம. நாதா, அந்த மூட்டையை விரவாய் திண்டிய பாடுவா?
- ச. அட்டை பையா, நீ?

- தா. என்னப்பா, அந்த சாஸனமே கண் துண்ணுவேன்?
- ச. பந்திரி, நீ ஏதாவது?—
- அ. அரசே, அந்த மூட்டையை இதுவரையில் கண்ணுதும் பார்க்கவில்லையே நான்!
- ச. கேட்டம்தான் ஸ்வாமி?
- அ. பிறகு எப்படி மாயமாய்ப் போய்க்விட்டது? அதாவது சொல்.
- ச. ஸ்வாமி; எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்றுகிறது. பிராம் மணிகள் வாக்கு படிக்கும் என்கிறார்களே, அதன்படி, நான் கேட்டபோது நீங்கள் உதிர் சாகு என்று சொல்ல வே, அதன்படியே நீங்கள் வைத்திருந்த பட்சண பல ஹாரமெல்லாம் சாகசரி மாறிப்போய்விட்டிருக்கவேண்டுமென்று நினைக்கிறேன்! அதற்காகத்தான் கிரியாபாட்டிற் கும் பொய் பேசலாகாதென்ற பெரியோர்கள் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். இந்த நியாயத்தைக் கடைப்பிடித்து நான் நான் கணவிலும் பொய்யாய்ப்பற்றி நினைக்கிறதில்லை.
- தா. ஆடா!—சந்திரஹரி! உன் புத்திக்கு மெச்சினேன்! இவ்வளவு புத்தியையும் நல்லழியில் உபயோகிக்கக் கூடாதா?
- ச. நான் என்ன துர்ப்பார்க்கத்திலா உபயோகிக்கிறேன்?
- தா. அப்பா, உன்னோடுவாதா என்னால் முடியாது—பேரன் தெல்லாம் போகட்டும். இன்னும் எத்தனைநாள் நான் உன் பின்னால் திரிவது? ஏதாவது புத்திசெய்து அந்த ஒன்பதினாயிரம் பொன்னையும் கொடுத்தவிடு, முனிவரிடம் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிட்டு, என் வழி நான் போகிறேன்.
- ச. ஸ்வாமி, நானேயுடன் உங்கள் கவலையெல்லாம் ஒழித்தது என்று நினைக்கன். அருகாமையில் தென்சாடு பென் கிற திவ்ய சேஷத்திரம்ருக்கிறது, அங்கு போய், என் மனைவியை பாருக்காவது அடிமைப்பாடு கிற்ற, அந்தப்

பொன்னை நீங்கள் வாங்கிக்கொண்டு போய், முனிவரிடம்
சேர்த்து விடுங்கள்.

- ஈ. * [ஒரு புறமாக] இதிலும் என்ன குறு செய்யப் போகிற
குறு?—அப்படியே செய், வா போவோம்,
[எல்லோரும் போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிந்தது.

மூன்றாம் அங்கம்

முதல் காட்சி

இடம்—தென்காசி கோயிலுக்கு ஓரத்தில்.

சத்திரஜநி, மதச்சத்திரை, தாசுதேவன், அகத்தியரீகத்தி
தாசு நட்சத்திரம் வருகிறார்கள்.

- ச. பெண்மணி, நாம் செய்த புண்ணியவசத்தால் இதோ
தென்காசி அடைந்துவிட்டோம். அதோ பார் கோயில்
கோபுரம் தெரிகிறது.—கண்மணி, நீ இங்குநான் தங்கி
யிருப்பாய், அடிமையாகப் போகிறேமே என்று நீ துக்கப்
படலாகாது. முனிவருக்கு நாம் கொடுக்கவேண்டிய
கடன் ஒன்றுமில்லாதிருப்பினும், இப் பொன்னை அவ
ருக்கு தானமாகக் கொடுக்கிறோம் என்று சந்தோஷப்
படவேண்டும்.—நாங்கள் போய் இப் பட்டணத்தில்
பராவது ஒன்பதிலுயிரம் கொடுத்து உன்னை அடிமை
கொன்னத் தக்கவனாத் தேடி அழைத்து வருகிறோம்
செல்லாம்.

- ம. பிராணநாதா, அப்படியே செய்யுங்கள், தங்கள் வார்த்
தைக்குக் குறுக்குண்டோ? ஆயினும் இவ்விடத்தில் நான்
தனிவா யிருப்பதென்றால் சங்கோசமா யிருக்கிறது. உங்
கள் உத்தரவின்படி இப் பேரவையால் நான் முற்றிலும்
மூடி யிருக்கின்றேன்.

ச. அக்ஷணமே செய்.—கந்தாய் விருந்தன் போவோம்.
[மதிகத்திரை தாசுதேவன் தவிர மற்றவர்
கள் போகின்றனர்.]

ம. அடே ஸபயா, வராவது பெண்பிள்ளைகள் இங்கு வந்த
கான் என்ன செய்கிறேன் என்று உன்னைக் கேட்டால்
நிஷ்டையி லிருக்கிறார்கள், அவர்களாக நிஷ்டை கலைநிற
வனையில் ஒருவரும் பேசக்கூடாது என்று சொல் தெரி
புமா?

நா. அப்படியே அம்மா.
[மதிகத்திரை பேர்வை மொன்றால் உட
வெல்லாம் முடிக்கொள்கிறார்.]

கண்டிகாவி வருகிறார்.

கண். ஐயோ! எத்தனிராளு இந்தப் பரமம் கோயில்லே
அடைபட்டிருக்கிறது அன்ன ஆகாயில்லாதே!—வெனி
யே வந்தா என்கே அந்தப் படுக்காளிப், பிராம்மணன்
கண்டு பிடிச்சுடருளே இன்ன பவமாயிருக்கு!—ஆ! அது
யார் அது? பாசோ ஒரு பெய்மிருட்டிப்போலிருக்கு, முத்
திறம் முடிவிருக்கிற வந்திரத்தாலே—யாசம்மா அது?

நா. அம்மா, அவங்களை ஒண்ணும் கேக்காதங்க, நிஷ்டை
விவிரக்காங்க, நிஷ்டை கலைபா வந்தாக்கும் ஒருத்த
ரோடவும் பேசமாட்டாங்க.

கண். ஏன் நிஷ்டையி லிருக்கிறா?

நா. அது, எனக்குத் தெரியாது, அவிங்களுக்குத்தான்
தெரியும்.

ம. தேவி தேவி! எல்லாம் உவது கருணை!
[நிஷ்டை கலை, தோல் பாலிக்கிறார்.]

கண். நிஷ்டை கலைந்து விட்டாப்போலிருக்கு.—அம்மா, நீங்க
பாரு? இங்கே தனியா என்ன செய்கிறீர்?

ம. பாசோ பெண்பாலாயிருக்கிறது—ஏதோ கஷ்டத்திலிருக்
கிறதுபோல் தோற்றுக்கிறது—நாம் அடைந்த நன்மையை
அவளும் அடைவட்டும் பாபம்!—அம்மா, நான் இருப்பது

அவனுர், பஞ்சத்தினுள் மிகுந்த கஷ்டப்பட்டு இவ்வுருக்கு வந்தேன், இக் கோபுரமாயிடுகில் இன்று புலவர்க்கொன் றிருந்தேன், யாரோ ஒரு பாஹுவன் வந்து, என்னை சமா தானம் செய்து, இப் போர்வைவைநக் கொடுத்து, இத் தினுள் முற்றினார் முடி. எனக் கொர் மத்திரோபதேசம் செய்து, ஒரு காழினை பர்வத்தம் ஒருவருடனும் ஒரு வார்த்தையும் பேசாமல் இதை தியானித்து நிஷ்டையி லிருந்தால் உன் மனோபிஷ்ட மெல்லாம் மாகடும் என்று கூறி மறைந்தார், அப்படியே செய்தேன் 'என் கனகை பெஞ்சாம் போலிற்று, என் மனோரதமும் கைகடும் என் பதற் கைபயில்லை சினி—

கண். அப்படியானு, அம்மர, காணும் ரொம்ப கஷ்டத்தி லிருக் கேன். அந்த மந்திரோபதேசம் எனக்கும் செப்து விடு. உனக்கு ரொம்ப புண்ணிய முண்டு.

ம. அப்படியே சொகிறேன். ஆனால் அந்த ஒரு காழினைக் குள் வதாவது வரய்திறந்து ஒரு வார்த்தை போசினாயோ, பிறகு மிகவும் செடுதி கேரிடும் பத்திரம்.

கண். இல்லை இல்லை அப்படியே செய்யரேன்.

ம. ஆனால் கேவ். [அவன் காதில், என்னே அதுகுள்.] இத்தப் போர்வையினுல் உன் உடலை முற்றினும் மறைத் தக் கொள்.—ஒரு காழினை வரை அதே தியானமாயிரு, ஒரு வார்த்தையும் பேசாதே!

[என்னுத முடிவிட்டு, தாசுதேவன் காதில் எதோ கசல்யம் சொல்லி விட்டு விரை வது போகிருன்.]

சந்திரமூர்த்தி, அசத்தியகிந்தி, நகரட்சத்திரன், கண்டகாலன் வருகிருர்கள்.

க. [ஒரு புதமாத டிசு கட்சத்திரனுடன்] ஐயா, கட்சத்திரரே, உமக்கு ஒரு வார்த்தை கசல்யமா சொல்ரேன், சொண்டு காணெக்கு முன்னே என் சர்சரம் ஆக்தெ விட்டு என் கேயோ தொலைஞ்சு பூட்டான். எனக்கேச ஒரு பெண் திக்கு வேண்டி மிகுக்கு.—ஆனால்—நீங்க என்னமோ

வெவ்வே அதிகமம் சொல்லுகளை, இன்னும் யோசிக்கவேண்டும்.

[இக் காலம் தாகதேவன் சந்திரஹரியின் உதவியுடன் எதிர்த்து நின்றான்.]

சு. ஒம்! பிரார்த்தனை, அது ஒரு காலம் குறைக்க முடியாது.

க. சரி, ஆனால்—அதே நிமிஷமே, உத்தமரின் தலையே!

சு. ஆமாம்.

க. ஆனால், மொத்தமெல்லாம் உத்தமரின் ஒரு வார்த்தை கேட்டுக்கொள்கோம்.—அம்மா, எனக்கு வீட்டுக்குப் பின் திக்கில்லை, என் சம்சாரம் தப்பிப்போச்சி, என் சம்சாரம் துக்குப் பதிலா—வீட்டு இருக்காண்டு, வீட்டு கேடு பெல்லாம் பூத்திண்டிருக்காண்டு, இது உனக்கு சம்மதி தானா சொல்லு?

சு. ஸ்வாமி, அதற்கு என் உத்தரவாதம்.—பெண்பால்—சங்கராசப்படுகிறான் கோரக முதல் முதல் பேசுவதற்கு; என் அதிகமாய்ச் சொல்லவேண்டியதில்லை. உம்முடைய வார்த்தைக்கு குறுக்கு இராது.

க. சரி, ஆனால்—இந்த ஒன்பதிலிரம் பேரவையும் யாரிடம் கொடுக்கிறது?

சு. ஒன்பதிலிரம்? பதிலிலிரம்ல்லவோ சொன்னேன்?

க. இல்லை இல்லை. சந்திரஹரி, ஒன்பதிலிரம்தான் நாம் கேட்டது.

சு. [சுருதிபாச நாட்சந்திரஹரி] தாரு எங்கே ஐயா பேசினது? இப்பொழுதே சொன்னேன். அப்படி உம்முடைய இவ்வுடம்.

க. ஐயா, நடந்ததிரா, அடிமைகளை வீட்டு ஒன்று எழுத வேண்டாமோ?

சு. அதென்னதும் அடியியில்லை. இந்த சந்திரஹரி, இதே நிமிஷம் தன்னைக்கே உமக்கு அடிமையாய் ஒன்பதி

னாரம் பொன்னுக்கு கிற்றுகிட்டதாகக் கூறினான்
போதும். காக்கனிருவர் இருக்கிறோம் சாட்சியாக.

- க. அது அப்படியே சொல்லச் சொல்லுங்க.
 - ச. அந்தென்ன வவாமி.—சூர்யாத்திரர்கள் அறிய, அஷ்டதிக்குப் பாலர்கள் அறிய, பூமாதேவி ஆகாயவாணி அறிய, திரிமூர்த்திகளறிய, ரீங்கள் அனைவரும் அறிய. இதோ கிற்கும் என் மனைவியை, இப் பிராம்மணருக்கு ஒன்பதினாயிரம் பொன்னுக்கு அடிமையாக கிற்றுகிட்டேன்.
 - ஈ. [ஒரு புறமாக] அப்பா, முனிவர் எண்ணம் நிறைவேறிகிட்டது. எப்படியாவது இவன் வாயினின்றும் ஒரு உண்மையை வரவழைத்து கிட்டேனோமே!
 - ச. வவாமி, இனி தாமதமேன்? அந்த ஒன்பதினாயிரம் பொன்னையும் தாம் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்.
 - ஈ. இதோ, எங்கே ஐயா, அந்த பொன்?
 - க. அதோ, அந்தக் கடைபில் வைச்சிருக்கேன். வாரும் தாரோன். [இருவரும் போகிறார்கள்.]
 - ச. அசத்யசேத்தி, அந்த பிராம்மணன் அந்தப் பொன்னை எடுத்துக்கொண்டு தனியாகத்தான் திரும்பிப் போவான், அவனறியாதபடி பின் தொடர்ந்து சமயம் பார்த்து பறித்துக்கொண்டு மறைத்துவிடு.
 - க. அப்படியே. [போகிறான்.]
- கடைகரல ஐயரும், ஈசுரக்கந்திரனும் திரும்பி வருகிறார்கள்.
- க. வவாமி, பொன் சரியாக சேர்த்துகிட்டதா?
 - ஈ. சேர்த்துகிட்டது.
 - ச. இனி ஒன்றும் நான் உமக்கு பாக்கியில்லைவே?
 - ஈ. ஒன்றில்லை.
 - க. மறுபடியும் சேட்கழைப்பீர்களே?

சு. கேளேன்.

க. சுந்தரி நாயர், என்னுடைய தேச காலமாறது. அந்த அம்மா நானுக்கு இத்தாவது சொல்லவேண்டியதைச் சொல்லி அனுப்பிவிட்டு, எங்கள் ஆத்தாக்கு போவணும்.

சு. ஸ்வாமி, இனி என் உத்தரவென்ன? தங்கள் சொத்து, தாங்கள் அழைத்துக்கொண்டு போங்கள். பெண்மணி! உன்னை விட்டுப் பிரியவேண்டிய காலம் வந்துவிட்டதே என் செய்வேன்! உன்னை விட்டுப் பிரிந்து அரைக்கணமும் எப்படி உயிர் தரிப்பேன்! என் ராஜ்யமெல்லாம் போனதற்காக நான் துக்கப்படவில்லை; உன்னை விட்டுப் பிரியவும் கேசிட்டதே! என் விதிவசம்!

[பிரகலாம் துக்கப்படுகிறான்.]

என்ன துக்கப்பட்டும் என்ன பிரயோஜனம்? விதியை விலக்கினவர் யார்? நீ விடைபெற்றுக்கொள். அந்தணர் காத்திருக்கின்றார்.

தா. அப்பா, நானு கூட அம்மாவோட போனேன்.

சு. மைந்தா மெச்சினேன் உன் புத்தியை! அப்படியே செய்.

க. ஐயா, இந்தப்பையன் ஏனுக்கு ஓடியா, உன் ஆம்படை யானை விலக்கு வாங்கினேனே யொழிய இந்தப் பையனையும் விலக்கு வாங்கினேன்? இவன் என்னத்துக்கு சொத்துக்குக் கேடா?

சு. ஸ்வாமி, அப்படியல்ல, தாயைவிட்டுச் சேையைப் பிரிக்க விரும்பிவந்து தன்ம சாத்திரங்கள் முறை யிடுகின்றன. ஆகவே இவனையும் நீங்கள் அழைத்துக்கொண்டு போக வேண்டியது உம்முடைய கடமை; பகைவா வாங்கினால் அதன் கன்றிற்கும் தீனி போடவேண்டாமா?—இவனையும் அழைத்துக்கொண்டு போங்கள்.

க. சரி, அப்படியே ஆகட்டும்.

க. மைந்தா, உங்களை நான் வந்து, விடுவித்துக்கொண்டு போகும் வகையில் சுமாய் ஐயர் விட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். [ஆவழ் காதில் ஏதோ ஒலிக்ருள்.]

நா. அப்படியே அன்னா.

க. உம்—வாருங்க போகலாம்,

[சை.]

[முடிவிற்குக்கும் கண்டகலியையும் தாசு தேவனையும் அழகுத்தொண்டி போடுவர்.]

நா. சந்திராணி, என்னவென்றாலும் உன் மன உறுதியை நான் மெச்சவேண்டியதுதான். இவ்வளவு மனோதிடம் உனக்குப்படி வந்தது என்று எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது!

க. எல்லாம் வேளைக்குவரும் ஸ்வாமி! உலகவாழ்க்கை பென்பது அரித்தியம். மனைவி மக்கள் மற்றும் சற்றத்தார் எல்லாம் சந்தையிற் கூட்டம்—கேளாதே வந்து கிளைத வாய்த் தோன்றி வாளா போவாள் மகத்தர்கள்!—இதற்கெல்லாம் துக்கப்படலாமா? எல்லாம் நான் திருவுணப்படி கூறிறேன்! ஸ்வாமி, வாருங்கள் நாம் போலோம்.

[இருவரும் மற்கொரு புறமாகப் போடுவார்கள்.]

காட்சி முடிவடைகிறது.

இரண்டாம் காட்சி

உடம்—தென்காசியில் கண்டகலன் வீடு.

உடம் முழுதும் போர்வைவால் மூடப்பட்ட கண்டகலியை

அழகுத்தொண்டி கண்டகலன் வருகிறான்.

[தேவநாகன் பின்னால் வருகிறான்.]

க. அடே, ஸபபா, உங்கம்மா பேரென்ன?

நா. எங்கம்மா பேரா?—சேஷம்மா,

க. சேஷம்மா—நல்ல பேர்—சூனா, நானு சேஷி இன்னு கூப்பட்டுன்—அதென்ன சேஷி, நானு என்ன கேட்டாலும் வாயெ தெரிக்கமாட் டேன்னாலே! இப்படி வாயெ முடிவெழுந்தா எப்படியாவும்?—எம்ப சூத்தன்

டே வந்திட்டம், இனிமேலாவது அந்த முக்காட்டெ—
எடுத்து, —உம் முஞ்செத்தான் நான் கொஞ்சம் பாக்
கெடுமே?—நீ போய்ப்போன போவுது—

[அருகில் செங்குன், கண்டகாலி ஒத்தி
நிற்குன்.]

ஆ! அவ்வளவு கோபமா? எனக்கு அடிமையான பிறகு
கோபமெல்லாம் ஒதுவுமா!—கெடக்கட்டும்—இந்தெ
அடக்கிற விதத்திலே அடக்கறேன்! அந்த பட்டி
முண்டெ போனபிறகு கொண்டுள்ள மித்தம் பெருக்கலே
—இந்தா, இந்த துடப்பத்தாலே முன்னே இந்தெ நன்
னு வெளக்கி சுத்தம் பண்ணு.

[ஒரு துடப்பத்தைக் கொடுக்கிறான்.]

கண்டகாலி, [துடப்பத்தை எடுத்துக்கொண்டு முக்காட்டை கீக்கி] கேடு
கெட்ட கிழமே! என்ன சொன்னே என்னே? நானு
பட்டிமுண்டெ?—அதுபது முப்பதும் அடுக்கா ஆச்சுது!
இன்னும் ஒரு பொம்மனுட்டி தொண்டா யோனும்!
ஒன்பதிலுயிரம் பொன்னெ சொட்டிக்கொடுத்தா ஒரு
சின்ன பொன்னெ வெளக்கி வரங்கி வரவா பரத்தே?

க. அடி, பட்டிமுண்டே! சீபா?—

கண்டகாலி, இன்னொரு தரம் பட்டிமுண்டெ இன்னும் சொல்
லாதே! சொல்லாதே! சொல்லாதே!

[துடப்பத்தை அடிக்கிறான்.]

க. இல்லேடி! இல்லேடி! ஐஐயோ!—மோசம் போனேனே!
ஒன்பதிலுயிரம் பொன்னும் போச்சே! தொடப்பக்கட்
டெ அடி ஆச்சே!—வா நம்ப தேசத்து ராஜாபிடம்
மொத்தபிடலாம்—

கண்டகாலி, ராஜாபிட்ட போலி ஏதாவதுதான் சொந்து, எம்
பேச்சு மாத்தாம் ஏதாவது எடுத்தவா? பத்திரம்!

க. இல்லெ இல்லெ! வா போவோம் சிக்கிரம், நம்மெமோசம்
பண்ணவா நம்ப, பட்டணத்தெ விட்டு இன்னும் போ
யிருக்கமாட்டா! வா சிக்கிரம்!

[இருவரும், திரைப் பின்னரே போகின்றனர்.]

தா. எல்ல அதுவுடம் கம்புளுக்கு! அவுங்க சண்டெ போடும் போது இந்த முடிச்சுக்கொது கீழே உழுந்தது, சின்ன முடிச்சே துக்கிடுது அம்மா வாச்சொன்ன இடத்துக்கு போயி சேர்வோம். [தீடிப் போகின்.]

காட்சி முடிந்தது.

மூன்றாம் காட்சி

கூடம்—தென்னாசிரில் மற்றொருபுறம்.

சசந்திராணியும் சந்திராணியும் வருகிறார்கள்.

- நா. என்னுடாப்பா, அது? ஆச்சரியமாயிருக்கிறது! எங்கே போயிருக்கும் அந்த மூட்டை? தலைபின் கீழே வைத்துப் படுத்துக்கொண்டேனே—நீ ஏதாவது பார்த்தாயா?
- சா. ஸ்வாமி, என்ன விளையாடுகிறீர்கள்? என்னுடைய உங்கள் மூட்டைமையையாவது பார்த்ததாவது? என்ன, என் தரையில் ஏதாவது குறைப்பேன் என்று இந்தக் கதை எடுத்தீர்களா?
- நா. என்ன!—உன் தரையாவது?
- சா. ஒன்றா! என்ன ஸ்வாமி, முதலுக்கே வழி வைக்கப் பார்க்கிறீர்களே, என் தரையு என்னவென்று கேட்கிறீர்கள்?
- நா. ஏது தரையு, என்ன தரையு, உனக்கு என்ன எதற்காகக் கொடுக்கவேண்டும்?
- சா. சரிதான்! முழுப் பூசனிக்கரையை சோற்றில் மறைக்கப் பார்க்கிறீர்களே! என் பெண்காதையை விற்று உமக்கு ஒன்பதினாயிரம் பொய் சேர்ப்பித்தேனே, அதற்காகத் தக்கபடி தரையு கொடுப்பதாக என்னிடம் பன்முறை பிரமாணம் செய்துவிட்டு, இப்பொழுது ஒன்றம் ரூபாய் மில்லாததுபோல் வேலும் போடுகிறீர்களே! பிராம்மணனாகப் பிறந்து, பொய் பேசுமா? பொய் பேசும்

வாய்க்குப் புழுச்சலிசியும் கிடைக்காது என்று பெரி யோர்கள் உறியிருக்கிறார்களே கேட்டதில்லையா?

ஈ. இதென்னுடாப்பா, முழுப்புட்டா யிருக்கிறது!—காது உனக்கு தாது கொடுக்கவேணும்?

உ. ஒதேறா! வாங்கின விலைக்கு வந்துவிட்டாற்போ யிருக்கிறது. [சுந்தரிப் பார்த்த விட்டு] என்ன, குறியாகக் கொடுத்து விடுகிறீர்களா, பலனத் தப்படுத்தவேண்டுமா?

ஈ. நானெங்கிருந்தாப்பா கொடுப்பது? என் கையில் ஒரு காசும் கிடையாதே!—இருந்த ஒன்பதிலுயிரம் பொன்னும் எங்கேயோ போக்கடித்து போச்சது!

உ. ஓ! இப்பொழுது தெரிகிறது, இதற்காகதான் அந்தக் கதைபை முன்பே எடுத்தீர்களே!—அதெல்லாம் போக ட்டும், நான் ஒரு மார்க்கம் சொல்லுகிறேன் கேளும். உங்களை நான் இங்கே யாருக்காவது அடிமையாக விற்பது போல் விற்று எனக்குச் சேரவேண்டிய ஆயிரம் பொன்னையும் பெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். பிறகு நீர் எப்படியாவது தப்பித்துக்கொண்டு ஊர் போய்ச் சேரும்—

ஈ. இதென்னடா விகைதயாயிருக்கிறது! என்னையா அடிமையாகப் போகச் சொல்கிறாய்? [கைக்கிழுன்.]

உ. கைக்கயாட்டார்கள், பிறகு! உங்கள் கடனைத் தீர்க்கவும் வழி சொன்னேன், நீர் தப்பித்துக்கொள்ளவும் வழி சொன்னேனே!

ஈ. இதென்ன உனக்கு பயித்தியம் பிடித்து விட்டதா என்ன?—அதோ, யாரோ வருகிறார்கள் அவர்களிடம் சொல்லுகிறேன்.

தூத்தில் வெந்நீர் கையாடல்கள் வருகின்றனர்.

உ. சரி ஆனால்— [புத்த சப்தமாய்] அப்பா! துரோகம் பண்ணுதேயடா, இந்த ஐயமத்தி

வில்லா கிட்டாறும் மறுதலித்தால்தான் கொடுத்தத் திரவேண்டுமே!—ஐயா! பெரிய மனுஷ்யர்களே! நீங்கள் தான் பஞ்சாயத்து சொல்லுங்கள். இந்த மனுஷ்யன் எனக்கு ஆபிரம் பொன் கடன் கொடுக்கவேண்டும். காது வருஷமாக ஆகட்டுப் ஆகட்டுப் என்று கெடு சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். கடைசியாக பிராம்மன் வேஷம் போட்டுக்கொண்டு அவர்கள் ஊரை விட்டு ஓடிவந்த கிட்டான். இப்பொழுது தெய்வானைத்தால் இங்கு கண்டு பிடித்துக் கேட்டால் என்னை மறுபடியும் மோசம்செய்து கிட்டி தப்பி ஓடப் பார்க்கிறான். நீங்கள் தான் சொல்லுங்கள் களையா சிவாலம்.

முதல்-கா. ஏனையா? கொடுக்க வேண்டிய கடனைக் கொடுத்து விடுகிறதற் கெல்லா?

சு. என் தலை விதியா! நான் ஒரு காசும் கொடுக்கவேண்டிய தில்லை ஐயா.

மு-கா. ஏனையா? கடன் கொடுக்கவேண்டியதில்லை என்கிறார்களே இந்த ஆள். அவை நுமிப்பதற்கு ஏதாவது சீட்டு கிட்டி இருக்கிறதா?

சு. ஊக்கிட்டு வாங்கிக்கொள்ளாமல் நன்றி கடன் கொடுத்த படியால்தான் இப்படி என்னை எழுந்தப் பார்க்கிறான்— என் தர் அதிர்க்கடம்! நான் என்ன செய்வது?

மு-கா. அவன் கடன் கொடுக்கவேண்டு மென்பதற்கு சாட்சி பாவது பாராவது இருக்கிறார்களா?

தாத்தில் வசத்தியகீழ்த்தி வருகிறான்.

சு. ஆ! அகநிக்கு ஆகாயமே துணை பெற்று தென் காசி நாதன் வண்பக்கல் இருக்கிறார்! அதேர எங்கள் நேசத்த ஆள் ஒருவர் வருகிறார் அவருக்குத் தெரியும்.

[அத்தியசேந்தி அருகில் வர]

ஐயா, இப்படி கொஞ்சம் வரலுங்கள்— இந்த ஆள் எனக்கு ஆபிரம் பொன் கொடுக்கவேண்டிய துமாகாசம்

உங்களுக்குத் தெரியுமா? நீங்களாவது சொல்லுங்கள்.

அ. ஆயிரத்தா இருநூறு பொன்னல்லவோ கொடுக்கவேண்டுமென்று அங்குறத்தினம் கோயிலின் மூன்பாக என்னிடம் ஒப்புக்கொண்டான்.

ச. ஆமாம், அதற்கப்புறம், இருநூறு பொன் கொடுத்து விட்டான். நான் பொய் பெசமாட்டேன், அயலார் சொத்து அரைக் காசும் எனக்கு அதிகம் வேண்டாம்.

அ. ஏன், இப்பொழுது அந்தக் கடனுக்கு என்ன சொல்லுகிறான்?

ச. கடனை கொடுக்கவேண்டியதில்லை என்று சாதிக்கிறான்!

அ. ஏன்டா பச்சி! கொடுக்கவேண்டிய கடனை எந்த ஜன்மத்திலாவது கொடுத்துத்தானே தீரவேண்டுமென்று நினைக்கக் கொடுத்துவிடு.

ச. ஐயா, இவனுடைய வார்த்தையை நம்பாதீர்கள். இவன், இவனுடைய மந்திரி,

ச. சரிதான்—கேட்டவர்களா ஐயா இவன் சாதனைபை?—இன்னும் கொஞ்சம் போனால் நான் ஒரு ராஜா என்று சொல்லுவான்போலி இருக்கிறது.

ச. ஆமாஹமயா, இவன் ஒரு அரசன்தான்—

[ஐந்தாவது சல்லோரும் அங்கே இருக்கிறார்.]

ச. கேட்டவர்களா ஐயா, நியாயத்தை!—இப்படி வாய் கூசாது பொய் பேசும் பாத்தனை இந்த உலகத்தில் நீங்கள் எப்பொழுதாவது பார்த்திருக்கிறீர்களா?

மு-கா. அடே அப்பா! நான் சொல்வதைக் கேள் கொடுக்க வேண்டிய கடனை அப்படியாவது கொடுத்துவிடு—அடிமைப் பட்டாவது கொடுத்துவிடு—இல்லாவிட்டால் இந்த உலகத்தை யாழும் ராஜா மிகவும் கொடியவர். கொடுக்க வேண்டிய கடனைச் செலுத்துவதற்கு வசூலுக்கும் கடன்காரர்களை அண்ணுந்தான் போட்டு வைப்பார்.

ச. ஐயோ! இது என்ன எந்தவித விதியா? [தலையிடுகிறார்.]

தி-வா. நாங்கள் சொற்றவென்றுயதைச் சொல்லி விட்டோம். பிறகு உன் பாடு. ஐயா, இப்பாதுகளை ராஜாவிடம் அழைத்துச் செல்லும். உங்களுக்கு வியாயம் கிடைக்கும், போம். [சகர் காவலாளிகள் போகின்றனர்.]

ச. ஏனா? இப்பொழுது என்ன சொல்லுகிறீர்கள்? ராஜாவிடம் வருகிறீர்களா அண்ணாந்தான் தண்டனைக்குட்பட்ட? அல்லது என் சொற்படி நடக்கிறீர்களா?

ச. சகனே! சகனே!—இதெல்லாம் கிணறு வெட்டியுதம் புறப்பட்ட கதையாக இருக்கிறதே!—எப்படியாவது இப்பாதகர்கள் கையினின்றும் தப்பும் மார்க்கம் தேடவேண்டும்—அப்பா, நீ சொல்வதற்கு ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். பாருக்காவது என்னை அடிமையாக விற்ற சூரியம் பொண்ணைப் பெற்றுக்கொண்டு போ.

ச. இப்பொழுதுதான் வழிக்கு வந்தாற்போ விருக்கிறது.—அசத்தியதேர்தி, இவரை வாயைப் பொத்தி கையையும் கட்டி ஜாக்கிரதையாக இங்கே வைத்துக்கொண்டிரு—நான் போய் சிக்கிரம் சூரியம் பொன் கொடுத்து அடிமை யாக வாங்கத்தக்க சூரியையைப் பிடித்துக் கொண்டு வருகிறேன்.

ச. செய்யுங்கள்.

[சகட்சத்திரன் காதலதப் பின்புறம் கட்டி வாயையும் துணியினால் கட்டிவிடுகிறான்.]

சற்ற தூத்தில் பாடிவிட்டு வருகிறான்.

பா. ஐயா, இங்கே எதல் நடக்கிறதென்று, யாரானு சொல் கள்? மூலாவெ நாட்டு இந்து வந்து?

ச. [அவனருகில் போய்] ஏன்டாப்பா, நான்தான் சகட்சத் திரன், நீ யார்? என்ன சமாச்சாரம்?

பா. ஏயப்பா, நீதானு சகல் நட்சத்திரம்?

ச. ஆம்.

பா. ஆஹ, இந்தப் பக்கமா வாயப்பா, ஒரு கவஸ்யம் சொல் வதும்— [இருவரும் ஒரு புறமாய் போகிறார்கள்.]

என்னெ, கம்பகாமி, சிசி பிராஜா—செட்டியாதி,—அவரு
அனுப்பிக்கொடுக்கிறது. அவரு ஏங்கிட்ட என்னு—சென்
ரு—நாது கந்த என் சிவன், கசல் கசல் சந்திராஹரி
மொழவகாட்டு ராஜாவோட அனுப்பிக்கொடுக்கிறேன்— எப்
படியாச்சிதும் அன்னெ ஒரு செட்டி பகம்படி செவ்வ,
அவன் என்ன தெரியானுனெ தெரியலெ—அவங்க நெல்
காடுலெ சோங்க, நீயும் போயி பாரு—கசல் கசல் சந்திராஹரி
கு தொண்டியா, எப்படியாச்சிதும் அந்த மொழவகாட்டு
ராஜா வாயிலெ இந்த ஒரு செசம் வரப்பண்ணென்னு,
தனக்கு சென்ட்ரலியம் பொன்னு தர்றேன்—இப்பொ
அச்சாரமா இந்த ஆயிரம் பொன்னு வைச்சிக்கொ
டுன்னு, ஏங்கிட்ட கொடுத்ததுப்பி யிராரு.

க. சந்திராஹரி! நீ சரியான வேளையிலே வந்தாய்.—கான்
என்னமோ என்னுணை கட்டும் பட்டுபார்த்தேன், அவன்
என்னமோ நிறும் பேசுகிறதாக்கோனும், இப்பொழுது
அவனை அடிமைபாச கிற்கலாய் என்று என்னி நிரூபி
தேன். உன் கையிலிருக்கும் ஆயிரம் பொன்னையும் என்னி
டம் கொடுத்துவிடு, அவன் எதிரில் உனக்கு அவனை அடி
மைபாச கிற்றுகொடுக்கிறேன். பிறகு நீ எப்படியாவது ஒரு
நிசந்தை சொல்லிவிடப்பா உன்னை அடிமைத் தனத்தி
லிருந்து நீக்கிக்கொடுக்கிறேன், என்று சொன்னால் எப்படியும்
அதற்கு உடன்படுவான், கம்முடைய காரியம் நிகழும்.

படி. அப்படியே செய்யுங்கையா!

க. அப்பா, இங்கே வாய் [சுர சந்திராஹரிக்குள் போய்]
அப்பா சந்திராஹரி, உன்னை அடிமைபாச இந்த ஆன்
ஆயிரம் பொன்னுக்கு வாங்கிக்கொள்வதாக ஒப்புச்
கொண்டார்—என்கே ஐயம் ஆயிரம் பொன்?

படி. தொ! கேதயா! [பொன்னைக் கொடுக்கிறான்.]

க. சரி, இனி இந்த ஆன் உன் அடிமை, அழகுத்துக்கொண்டு
போ அப்பா.

படி. ஏன் ஐயா, இந்த ஆன், நாது செல்வ வேலை யெல்லாம்
செய்யமா?

க. அதற்கு சந்தேகமே வேண்டாம், நீ என்ன செப்யக் கொன்னுனும் செவ்வார்.

பா. ஏய்வா, இந்த ஆள் பேர் என்னுயப்பா

க. சந்திராஹரி.

பா. சந்துலே இது? ஏயப்பா ஒண்டிசண்டியாயிருந்தா என்னியே அப்பறம் சந்துலெ அடிக்கவா!—அந்த பேர் லாணுயப்பா.

க. உன் இஷ்டம் வேறு எந்த பெயர் வேண்டுமென்றாலும் வைத்துக்கொள்—உன் அடிமை.

பா. ஆறு, ஏயப்பா, சந்தர் சந்தா இன்னு கப்பிடரேன்—வாடாட்டி—சந்தா.

[பாஹுவீரன் சந்தேகத்தினை அழைத்துக் கொண்டு ஒருபுறம் போகிறான்.]

க. மந்திரி, அந்தாண்பதினாயிரம் பொண்ணை வங்கே வைத்திருக்கிறாய்?

க. அதெல்லாம் ஒருவருக்கும் தெரியாதபடி புதைத்து வைத்திருக்கிறேன். வாரும் போலோம், இடத்தைக் கீட்டுகிறேன். [போகிறான்.]

காட்சி முடிந்தது.

நான்காம் அங்கம்

முதல் காட்சி

இடம்—தென் சாறில் ஓர் கோணம்.

பாஹுவீரன் சந்தேகத்தினை அழைத்துக்கொண்டு ஒருபுறமாக வருகிறான்.

சிஷ்டவாசீ எதிர்புறமாக சற்று தூரத்தில் வருகிறார்.

பா. எண்டாயப்பா, இவ்வளவு ஒதெ வாங்கிடெனும். ஒரு கொம் கொல்லமாட்டென்னொ இன்னா? தோ, எச

மான் வந்தாரு—இங்கே தரம் கொடு—அவன் கிட்ட
செல்லி—சொம்பெ கவிட்டடிச் செல்வோ.

[விவரவாதி அருகே போய்]

சாமி, தண்டங்க!—நீங்க சொன்னபடியே போயி, சசல்
நட்சத்திரத்தே பாதம்—நீங்க சொன்னத்தே சென்னே,
அவரு என்ன சென்னுன்ன—என்னுன ஒண்ணும்
முடியுமேப்பா— உங்கையிலே இந்திர ஆயிரம் பொன்
னையும் கொடுத்தாடு, இவனெ உனக்கு அடிமைபா வித்
துடரோன், நீ எப்படிவாச்சினும் இவனை சொசம் பேச
னவா இன்னு சொல்லி, அந்த ஆயிரம் பொன்னையும்
வாங்கினு அவனெ எங்கிட்ட ஒப்பிச்சாரு— அவன்
என்னுன்னுக்கா— துரெ புடிவாதமே நீரான்!— நய
மா கேட்டுப் பாத்நேன்—செஞ்சிப் பாத்நேன்—கோவிச்
சினு பாத்நேன்—ஒதச்சிப் பாத்நேன்!—என்ன சொ
னும் ஒரு சொசம் பேசமாட்டேன்ரா!—மொதலுக்கே
வாசி வைக்கா சாமி! நானு மொதல நாட்டு சாசா
அல்ல— தான் தான் சசல் நட்சத்திரம் இன்னா அவன்!
தோ, கையெ வாபெ எட்டி இன்றைக்கு கிரோன்.

சி. எங்கே அவன்?

பா. தொ கிரான்—வாங்க காம்பிக்கிரோன்—

[சசல்நட்சத்திரனருகில் அழைத்துக்கொண்டு
போகிறான்.]

சி. அடடே! என்னடா பெரிய தப்பிதம் செய்தாய்!—இவ
னல்லடா சந்திரமூர்த்தி! இவன்தான் சசல்நட்சத்திரன்!

[விவரவாதி சசல்நட்சத்திரனுடைய எட்டு
கை யெல்லாம் அவிழ்த்து விடுகிறார்.]

க. அப்பா!—வ்வாமி!—பிழைத்தேன்— நீர் இப்பொழுது
வந்திராவிட்டால் இவன் கையில் நான் இறந்தே இருப்
பேன்.

பா. அடடா! பாத்நீங்களை மோசத்தே! நான்தான் சசல்
நட்சத்திரம்— இன்னு ஏச்சுட்டால் என்ன சாமி
அவன்!

- ச. ஸ்வாமி, ஏதோ நான் மூன் ஜென்மத்தில் செய்த பாவம், சந்திராநாரியிடம் நீன் பட்ட கஷ்டமெல்லாம் போதா தென்று, இந்தச் சண்டாளன் கைகளில்தும் கஷ்டப் படவேண்டுமென்று என் தலை கிதி யிருத்தது போனும்— எப்படி யிருத்தபோதிலும், உம்முடைய சபதந்தை நிறை வேற்றியிட்டேன்.—அதுதான் ஒரு சந்தோஷம்.
- தி. மிகவும் சந்தோஷம், எப்படி நிறைவேற்றினாய்?—சீக்கிரம் சொல்.
- ச. அவன் கடைசியில் தன் மனைவியை விற்றபொழுது, திரி மூர்த்திகள் அறிவ இதோ நிற்கும் என் மனைவியை அடிமைவாக சண்டாள ஐயருக்கு விற்றுவிட்டேன் என்று கூறினான் உன்மைவை.
- தி. அட்டா! வேறு என்னவோ சொல்லப்போகிறு பெண் தல்லவே! இதற்குள் சந்தோஷப்பட்டு விட்டேன்!—அதிலும் அவன் நம்மை மோசம் செய்திருக்கிறான். அவன் விற்றது அவன் மனைவியை அல்ல—அந்த ஸ்திரீ, கண்டகாலன் மனைவி!
- ச. கண்டகாலன் மனைவியா!
- தி. ஆம்—நான் என் ஞானதிருஷ்டியினால் கண்டறிந்தேன். நீங்கள் அடிமைவாக வாங்கத்தக்கவரை அனாதைவாப் போயிருந்தபோது, மதிசந்திரை தனக்குப் பதிலாக குதசெய்த அங்குவந்த கண்டகாலியை அங்கே நீங்கள் செய்து தன் பேர்வைவரம் அவளை முற்றிலும் மூடி விட்டு தப்பித்துச் சென்றான்.
- ச. அட்டா! என்ன மோசம்! என்ன மோசம்!
- தி. போனது போகட்டும்.—இப்பொழுது மதிசந்திரையும் தாசனேவனும் இப் பட்டணத்தைவிட்டு தப்பி ஓடப் பார்த்திருக்கள்—அவர்க ளிருக்குமிடம் உனக்குச் சொல் கிறேன். அவர்களை மூன்று பிடித்து வா, பிறகு மேல் நடக்கவேண்டியதைப் பார்ப்போம்.

[எல்லோரும் போகிறார்கள்.]

எட்டி முடிந்தது.

இரண்டாம் காட்சி

ஒடம்—நீர் அடர்ந்த காடு.

மதிசத்திரையும் தாசதேவனும் வருகிறார்கள்.

- ம. என்டா பையா, இவ்வளவுதானா இருந்தது?
- நா. இல்லெம்மா, இன்னொரு முடிச்சிகூட இருந்தது. அந்தெ வடுக்காத்துக்குள்ள அந்த பாப்பாத்தி எம் பக்கம் திரும்பிப் பாத்நா, எங்கே கண்டு புடிச்சுடாளோ இன்னு இந்தெ மாத்திரம் தூக்கிடுது வந்துட்டேன்.
- ம. மடப்பயலே! மறவ ஜாதியிலே திறந்து, பயந்து வந்துட்டேன் என்னொயே! வெட்கமில்லை? உங்கள் அப்பாவிற்குப் பிறகு சுமுகைய நாட்டை எப்படியடா ஆளப் போகொய்? இம்முறை உன்னை மன்னித்தேன். இனிமேல் இப்படி எப்பொழுதாவது கொன்னியோ, கண்ணம் புளித்துப்போம்—பத்திரம்!
- நா. இல்லெம்மா,
- ம. [ஒரு புறம் பார்த்து] அட்டா! அந்த எழுமெடுத்தப் பிராம்மணன் என்னமாகவோ நாம் இருக்கிற இடத்தைக் கண்டு பிடித்துக்கொண்டு இங்கும் வந்து தொட்கிறான்போலிருக்கிறதே! காட்டில் தப்பி ஓட முடியாது.—நான் ஒரு வுத்தி செய்கிறேன். தாசதேவா! நீ பாம்புக்கடித்து இறந்ததுபோல் படுத்துக்கொள், நான் நீ இறந்ததாகப் புலம்புகிறேன். அந்த பிராம்மணன் இதைக் கண்டு போய் விடுவான். அவனருகில் வந்தால் முச்சுடி அடக்கி மெல்ல ஸ்வசம் விடு.
- நா. அப்படியே அம்மா,
- [இறந்ததுபோல் சீழே படுத்துக்கொள்கிறான்.]
- நா. நட்டசத்திரன் வருகிறான்.
- ம. அப்பா! மகனே! மகனே!—இந்த இவ்வயதில்—இந்த அருங்காட்டில் பரம்பு கடித்து—நீ மாளவேண்டுமென்று—பிரமன் உன் தலையில் வளர்த்தானோ? கண்ணே! கண்ணே! ஒரு பாபமுமறியாத உன் உயிரை அப்பாடி

- யமன் எப்படியுடா மன் மொப்பி கொண்டுபோனான்! இனி என் செய்வோனடா கண்மணி! கண்மணி!
- ச. மதிசந்திரா, என்ன விசேஷம்? என்ன சமாசாரம்? பரம் பா சடித்து இறந்தான் உன் கைந்தன்? இவன் இங்கே வந்தான்?
- ம. ஸ்வாமி! வரலாறுகள்!—நான் என்ன சொல்லப் போகிறேன்? என் கதி விப்படி ஆயிற்றே! நீங்கள் அந்த பிராம்மணருக்கு எங்களை அடிமையாக விற்றுப் போன பின், அந்தப் பிராம்மணன் என் கைந்தனை இளம்பிராய முறையவன் என்றும் பாராமல் இவ் வருஷ காலகத்தில் சமீபத்து கொண்டு வரும்படி அனுப்பினான். இவனே இவன் வந்து சமீபத்து அறுத்துக்கொண்டிருந்தபொழுது அசனம் நீண்டி மாண்டதாக அசுவத்துப் பிள்ளைகள் வந்து சொல்ல உடனே நான் என் கைமானன் உத்தரவு பெற்று பிள்ளைகள் சொன்னவழியில் தேடி வந்து, இறக்குகிடங்கும் என் கைந்தனைக் கண்டு உயிரற்ற அவன் உடம்பினை விழுந்து என் துயரம் ஆற்றாது புலம்புகிறேன்—கண்ணே! தாசுதேவா!—பத்தமாதம் உன்னைச் சமீபத்துபெற்ற தாய் புலம்புகிறாளை வென்றாவது ஒரு வார்த்தை உன் கனி வாய் திறந்து பேசமாட்டாபா? கண்மணி! இந்த அகேரமான காட்டில் அனுகதயாய் நமது அன்னை புலம்புகிறாளை வென்றாவது ஒரு வார்த்தை தேறுதலாகச் சொல்லுடா என் கண்மணி!
- ச. [ஒரு புறமாக] என்ன பரசாங்கு! செய்கிறான்!—மதிசந்திரா, கடந்தது கடந்த விட்டது! இனி என்ன செய்யலாம்!—இப்பொழுது என்ன செய்வப்போகிறாய்?
- ம. ஐயோ! எனக்கு இன்ன செய்வதென்று தோன்றவில்லையே! கடுக்கடலில் கப்பலுடைந்த மாதுயிரையப்போலத் தவிக்கின்றேனே! ஐயோ! எங்கள் அடிமைத்தனத்தினின்றும் விடுவிக்க என் பிரார்த்தனை நானே வந்து, உன்னை எங்கேயும் கைந்தன் என்று தேடிப்பாராகி—

அவருக்கு நான் என்னடா பதில் சொல்வேன் கண்ணே!
பாலகா! பாலகா!—

ந. [ஒரு புதனாடி] அட்டா! என்ன துக்கம்! என்ன துக்கம்!
உம்—இருக்கட்டும் மதிசந்திரா, இனி என்ன அழுதும்
என்ன பிரயோஜனம்?—இறந்த கைத்தன் மறுபடியும்
வாப் போகிறானா? என்றாக இருட்டு முன் இறந்த
உன் கைத்தனை கடுகாட்டிற்குக் கொண்டிபோய் கொளு
த்திவிடு.

ம. ஸ்வாமி, அப்படியே செப்கிறேன்.— கொளுத்தியபின்
மறுபடியும் எந்த ஜன்மத்தில் காணப்போகிறோமென்று
சற்று ஆறுதலாகப் பாலகனைக் கட்டி யனைத்த அழுது
விட்டு, ஒரு கடுகாட்டிற்குக் கொண்டிபோய் கொளுத்தி
விடுகிறேன்.

ந. சரிதான், அப்படியே செய், நான் வருகிறேன்.

[போகிறதபோல் போய் மறைத்துக்கொள்
கிறாள்.]

ம. கண்ணே! கண்ணே! உன் மதி நுகத்தை மறுபடியும்
எந்த ஜன்மத்திலடா இப்பாவி காணப்போகிறான்!—
அப்பா, ஒழிந்தான் பிராம்மணன்! எழுந்திரு தாச
தேவா!—

நா. [சுருத்த] முச்செ அப்படியே அடிச்சினை இருந்தேம்
பாதையா?

ம. நான் ஓயாமல் அழுதேன் பார்த்தாயா?

ந. நான் போகாமல் வந்தேன் பார்த்திருக்கா?

[சுருதிப் வருகிறாள்.]

அ. அட்டா! படுத்துக்கொள்! படுத்துக்கொள்! பார்ப்
பான் வந்த விட்டான் மறுபடியும்!

[தாசதேவன் விசையில் படுத்துக்கொள்ள
மறுபடியும் மதிசந்திரா புலம்புகிறாள்.]

கண்ணே! கண்ணே! உன்னை கடுகாட்டிற்குக் கொண்டு
போக வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டதே! அங்கே போக
வும் என்னுக்கு வழி தெரியுமே!

- சு. அரைநைக் கூறத்தான் வந்தேன்!—ஈ இங்காட்டிற்குப் புதி
யவனாயிற்று ஈடுகாட்டுக்கு வழி தெரியாதே கஷ்டப்
படுவாரே, காட்டலாம் என்று திரும்பி வந்தேன்.
- ம. நிரம்ப சந்தோஷம்—
- சு. புறப்படு இருட்டி விட்டது—நானும் பிணத்தைத் தூக்
கவா?
- ம. ஸ்வாமி! ஸ்வாமி! வேண்டாம் நான்தான் பாவி பிணத்
தைத் தூக்கவேண்டும், பிராம்மணோத்தமரான தாங்கள்
சுவத்தைத் திண்டலாகாது.—நானே தூக்கிக்கொண்டு
வருகிறேன். நீர் மூன்று வழி காட்டிக்கொண்டு போம்.
[அப்படியே இருவரும் போகிறார்கள்.]
- காட்சி முடிகிறது.

மூன்றாம் காட்சி

இடம்—தென் காசியில் கடுகாடு.

கடுகாட்டுப் புறையன்போல் வேடந்தரித்த சத்திராணி,
மதீசத்திரை; தாகதேவன் வருகிறான்.

- ம. நாதா, இதுதான் நடந்த சமாசாரம், இந்த பிராம்மணன்
காசியினிலும் தப்புவதற்கு இந்த யுக்தி செய்தேன்,
அவனை மூட்டை பொறுக்கிக்கொண்டு வரும்படி அனுப்
பிப்புகிறேன். அவன் சீக்கிரம் திரும்பி வந்து விடு
வான். பிறகு பிணத்தைக் கொளுத்தும்படி கேட்பா
ருயின் என்ன செய்வது? அதற்குத் தாமதன் ஒரு
யுக்தி சொல்லவேண்டும்.
- சு. அதற்கு நான் ஒரு யுக்தி சொல்கிறேன் கேள். அப்படி
யே ஆகட்டும் என்று ஒப்புக்கொள். நீ மூட்டுவது
போல் பாசாங்குசெய்து பிராஸாதி, அக்ருகைக் கேட்டு
வந்தவன்போல் நான் வந்து, பிணத்தைக் கொளுத்துவ
தற்குக் கொடுக்கவேண்டிய கட்டணம் கொடுத்தா
னொழிய, கொளுத்தக்கூடாதென்று ஆட்சேபனை செய்

கிறேன். அப்பொழுது உன் கையில் ஒரு காசம் இங்கே
பென்ற சொல், பிறகு உன் எஜமானனிடம் போய் பெற்
றுக்கொண்டு வாவென்று அனுப்புகிறேன், பிறகு பார்த்
றுக்கொள்ளலாம்.

ம. அப்படியே ஆகட்டும்.

ச. இதே பார்,—உன் கையில் அரைக்காகும் கிடைபாது
என்றால், உன் முத்தில் தாவி இருக்கிறதே என்பான்,
ஆகவே அதைக் கழற்றி என்னிடம் கொடுத்துவிடு.

ம. ஆம் ஆம் உன்மைதான், அதை மறந்தேன்.

[அப்படியே செய்கிறான்.]

நாதா, மூன்பே கேட்க மறந்தேன், தாம் ஏன் இந்த
வேஷத்தில் இருக்கிறீர்? முதலில் உம்மை அடைபாளம்
கண்டு பிடிப்பதே சங்கடமாயிருந்தது.

ம. கண்டகாலமும் நசுக்கிச் சந்திராபுரம் தங்களை நான் மோசம்
செய்ததாக இந்த நாட்டரசனிடம் சென்று முறை வீட்
டாற்போ விருக்கிறது, அதற்காக எப்படியாவது என்
னைப் பிடிக்க வேண்டுமென்று இந்நாட்டரசன் தன்
டோராபோட்டிருக்கிறான்; அவன் சேவகர்கள் எங்கும்
எனக்காகத் தேடுகிறார்கள். ஆகவே, இந்த வேஷம்
பூண்டு இங்கு மறைந்திருக்கிறேன்—அதே! தூரத்தில்
பிரம்மணன் எரி முட்டையைத் தூக்கிக்கொண்டு வரு
கிறான்—படுத்துக்கொள்ளடா பையா! ஒன்றம் பயப்
படாதே.

நா. நான் பயப்படலெ அண்ணா.

[பின்னம்போல் படுத்துக்கொள்ளுகிறான்.]

ச. நீ அழ ஆம்பி—நான் வருகிறேன். [கிறார்து போகிறான்.]

ம. ஹா! கண்ணே! கண்ணே! தரசதேவா! இனி வந்த
ஜன்மத்தில் கரணப்போகிறேனடா உன்னை! [அழுகிறான்.]

நசுக்கித்தான் எரி முட்டையைத் தூக்கிக்கொண்டு
வருகிறான்.

ச. அப்பா!

[தேடி போகிறான்.]

[ஒரு புறமாக] என் தலை கிதிபா இது! ஆசிரியம் இன்னும் எவ்வளவு தூரம். தான் பாசாங்கு செய்கிறார்களோ பார்ப்போம்—மதிசந்திரா, இனி புலம்பி என்ன பிரயோகம்? எவ்வளவு புலம்பினாலும் ஏதாவது பயன்படப் போகிறதா? மரக்கடவன் மீண்டும் வரப்போகிறானா? இருட்டி விட்டது. ஆகவே சிக்கிரம் உன் ஸமந்தனை தகனம் செய்து விடு.

ம. ஐயா! ஸ்வாமி! நான் எழுந்திருக்கவும் சக்தியற்றவனாயிருக்கிறேன், இந்த முட்டையை பெல்லாம் நீரே அடுக்கி விடு—

க. அது கூடவா நான் செய்வவேண்டும்?—செய்கிறேன்மமா. [அப்படியே செய்து]

இனி என்ன செய்கிறானோ பார்ப்போம்—சிக்கிரம் உன் ஸமந்தனை இதன்பீது வளர்த்தி, கொள்ளி வைத்துவிடு.

ம. அப்படியே செய்கிறேன் ஐயா.

[காசத்தை அடையிடுவது வளர்த்துகொள்.]

ஹா! பிராணநாதா! பிராணநாதா! [உரக்க]

இந்த சமயத்தில் எனக்குத் தேவதலாக ஒரு வார்த்தை யாவது சொல்ல என் அருகில் இல்லாமலிருக்கிறீர்களே! என் செய்வேன்! என் செய்வேன்!—

சத்திராஜாதி வேகமாய் வருகிறான்.

ச. ஆ! வாய், அது? நமோத்திரியில் என் உத்தரையில்லாமல் இந்த மயானத்துள் புரந்தது மன்றி, இங்கே அழுதுகொண் டிருப்பது?

ம. ஐயா! நான் அநாதைவாண ஸ்திரீ! என் பாலகன் பாம்பு கடித்ததற்கு, அவனை தகனஞ் செய்கிறேன், என்னை மன்னிக்கவேண்டும்.

ச. நீ என் உத்தர வில்லாமல் இங்கே வந்ததே தவறு, ஆசிரியம் அவை மன்னித்து விட்டேன். இப்பொழுது எனக்குச் சேதமில்லாது வாய்க்காதி முழந்துண்டும்,

என் எஜமானனுக்குச் சேரவேண்டிய படிக்கடிகம் கொடுத்
துவிட்டு உன் மைந்தனை தகனம் செய்வாய்.

ம. ஐயோ! அநாதையான நான் இவைகளை எங்கிருந்து
உமக்குக் கொடுக்கக்கூடும்? ஐயா, தீவகாருண்பத்தரகக்
கருதி, இவைகளை மன்னித்து, என் மைந்தனை தகனம்
செய்ய உத்தரவளியும், உமக்கு மிகவும் புண்யமுண்டு.

ச. அதெல்லாம் முடியாது—அவைகளை பெல்லாம் கொடுக்
காளிட்டால் இங்கே உன் மைந்தனை தகனம் செய்ய
உத்தரவு கொடுக்கமாட்டேன், எடுத்துக்கொண்டு போ,
வேறே எங்கேயாவது.

ம. சரி, என்ன செய்வது அப்படியே செய்கிறேன், கோபித்
துக் கொன்னாதீர் ஐயா என்மீது.

[நாசதேவனை கவிக்கப் போகிறான்.]

ச. வேண்டாமம்மா, பொறுங்கள், நான் எங்கே யாவது
யாசித்து வாய்க்கரிசியும் முழுந்துண்டும் கொண்டு வந்து
தருகிறேன். காஷ்டத்தில் வைத்தபின் நினைத்தை எடுக்
கலாமா?—கொஞ்சம் பொறுங்கள். [போகிறான்.]

ம. பார்த்தீர்களா, அசாத்நியப் பிராம்மணனு சிறுக்கிறான்.
நம்மை விடமாட்டான்போ சிறுக்கிறது.

நா. [சுழாதுட்கொடுத்து] அப்பா, அந்தப் பப்பான் எப்படியா
வது என்ன கொஞ்சுந்நாடனும் இன்னு பாக்கரான்
அப்பா!

ச. அதெல்லாம் பயப்படாதே பையா; நானிருக்கிறேன்,
இவன் கண்ணில் மண்ணைப் போடுகிறேன்—நீ பார்த்தீர்,
இன்னும் கொஞ்சம் அப்படியே செத்தவனைப்போல்
இரு.—படுத்துக்கொள்! படுத்துக்கொள்! அதோ வரு
கிறான்.

[நாசதேவன் காய்கடத்தில்மேல் மறு
படியும் படுத்துக்கொள்ள, மதிரச்
சிறை புலம்புகிறான்.]

நகரத்திலே மறபடியும் வருகின்.

- ச. மதிசந்திரா, இதோ வாய்க்கரிசியும் முழந்துண்டும் கொண்டு வந்தேன். இதை வெட்டியாஸிடம் கொடுத்து விடு.
- ம. நீங்களே கொஞ்சம் தயவுசெய்து கொடுத்துவிடுங்கள்.
- ச. அப்படியே! [கொடுக்கிறான்.]
- ச. [அஸைனைப் பெற்றுக்கொண்டு] சரி, படிக்காச எங்கே?
- ச. அது அகப்படவில்லை.
- ச. ஆனால், இச்சமொட்டில் தகனம் செய்யக்கூடாது!—ஏ! பெண்பிள்ளை! உன் பிள்ளையின் பிணத்தை எடுத்துக் கொண்டு போ—வாய்க்கரிசி முழந்துண்டு இல்லாவிட்டாலும் நான் ஒரு வேளை மன்னித்தாலும் மன்னிப்பேன். என் ஸஜமானனுக்குச் சேரவேண்டிய படிக்காசை மாதிராம் நான் மன்னிக்கமாட்டேன். என் ஸஜமானனுக்கு நான் தரோகம் செய்யமாட்டேன்! அது அவருக்குச் சேரவேண்டியது.
- ம. ஐயா, என் ஹகில் ஒரு காகம் இல்லையே நான் என்ன செய்வது?
- ச. ஆனால், உன் பிணத்தை நீ எடுத்துக்கொண்டு போகவேண்டியதுதான், இங்கே கூட விடமாட்டேன்.
- ம. ஸ்வாமி, இனி நான் என்ன செய்வது?
- ச. உன்னிடம் நகை ஏதாவது இருக்கிறதா?
- ம. ஒன்றுமில்லையே ஸ்வாமி.
- ச. உன் கழுத்தில் மங்கலியம் இருந்ததே அது எங்கே?
- ம. அதை என்னை அடிமைகொண்ட பிராம்மணன் பிடுக்கிக் கொண்டான் அடிமைக்கு நகை ஒன்றுவென்று, நான் என்ன செய்வது?
- ச. கொஞ்சம் முன்பாக நான் பார்த்தாற்போலிருந்ததே?
- ம. உங்கள் கண் கண்ணுய்த்தெரியவில்லை போதும்.

ஈ. எ! பெண்பிள்ளை! இங்கே தின்றுகொண்டு உன் கணதையே
கேட்டுக்கொண்டிருக்க சாலகாசரில்லை எனக்கு; எடுத்த
துக்கொண்டு போகிறாய் இல்லையா உன் பிள்ளையின்
பிணத்தை?—மரட்டாய்?—எவ்வளவு செரல்லியும் கேட்
காவிட்டால் உன் பாடு பிறகு!

[தாசதேவன் உடலை உதைப்பதுபோல்
உதைக்க தாசதேவன் தானாக உருண்டு
கீழே விழுகிறான்.]

ம. ஆ! ஆ! பாவி! பாவி! பிணத்தை உதைத்தாயே!

ஈ. மதிசந்திரா, இன்னும் உயிர் இருக்கிறதேபோல இருக்கிற
தே!—தானாக உருண்டான் போலிருக்கிறதே.—

ம. என்ன ஸ்வாமி!—வினையாட இதுவர சமயம்? இறந்த
பிணம் மறுபடியும் உயிர் பெறுமா?

ஈ. என்ரு ஏன்மோ சந்தேகமா இருக்கிறது.

[அருகிற்போய்ப் பார்க்க தாசதேவன்
மூச்சை வடங்கிக்கொண்டு மெட்
கிறான்.]

ம. ஸ்வாமி, பிராம்மணரூபப் பிறந்து சுவத்தைத் தீண்டா
தீர்கன்—அப்பா, வெட்டியானே, எனக்கு நீதான் ஏதா
வது வழி செரல், நான் இப்பொழுது என்ன செய்வ
தென்று.

ஈ. ஆனால் நான் ஒரு யுக்தி சொல்லுகிறேன் கேள்—
உடனே போய், யானுக்கு அடிமைவாசிருக்கிறாயோ அவ
ரிடமாவது வேறு யாரிடமாவது படிக்காக யாகித்து வா
—நான் உணக்காக இங்கே காத்திருக்கிறேன் அது
வரையில்.

ம. அப்படியாவது செய்கிறேன். [புறப்படுகிறான்.]

ஈ. [ஒரு புறமாக சந்திரவாசிடம்] அப்பா, வெட்டியான், நான்
கள் திருப்பி வருகிறவரையில் இந்தப் பிணத்தை ஜூக்கி
சுத்தையாகப் பார்த்துக்கொள்.

[மதிசந்திராவுடன் போகிறான்.]

- ச. தாரம் போய் விட்டார்கள்!—அடே பையா, இந்த பிராம்மணன் ஏதோ சந்தேகம் கொண்டிருக்கிறான். அவன் வருமுன் நீ ஓடிப்போய் விடு.
- தா. [காங்கடத்தினின்றும் எழுந்து] அப்பா, நான் செத்தா போலவே பாசாக் கு போடலே?
- ச. நன்றாய்ச் செய்தாய்! இப்பொழுது நான் என் மகன் நீ!— [அவனைக் கட்டியிணைத்து முத்தமிடுகிறான்.] இப்பொழுது யுங்கு நிவ்வாதே துடிப்போய்விடு. [தாசதேவன் ஓடிப்போகிறான்.] வன்னை இந்த கொலுத்தில் இந்த பிராம்மணன் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. இதுதான் சரியான வேலும்! இவர்கள் வந்தவுடன் எப்படியாகிறது என் மனைகியைத் தப்பித்துக்கொண்டு போகும் மார்க்கம் தேடவேண்டும்.

காட்சி முடிந்தது.

ஐந்தாம் அங்கம்

முதல் காட்சி

ஒடும்—தர் வெளி நிலம்.

சிஷ்டவாசி யோசித்தவன்மை வருகிறார்.

- தி. என்ன சங்கடமாய் முடிந்தது! என்ன யோசித்துப் பார்த்தானும் நான் கூறிய சபதத்தில் ஜெயம் பெறுவ தற்கு வழி தோன்றவில்லை!—என்னுடைய தபசில் பாதி அப் பரம பாதகனுக்குக் கொடுத்தத்தான் தீரவேண்டும். போலிருக்கிறதே,—ஆகிலும் ஒரு கடைசி பிரயத்னம் செய்து பார்ப்போம்—இப்பொழுது இவர்கள் என்ன ஸ்திதியிலிருக்கிறார்களென்று நமது ஞானதிருஷ்டியால் பார்ப்போம்— [யோசிக்கிறார்.]

சந்திரஹரி தென்ராசியில் கடுகாட்டுப் புலையன் வேடம் பூண்டிருக்கிறான்.— மதிசந்திரை—அட்டா! தென்காசி அரசன் குழந்தையைத் திருடிக்கொண்டுபோய் அதன் நகைகளை வெள்ளைக் கயர்கொண் டு—அட்டா! அதனைக் கொல்லப்பாட்க்கொண் டு—அட்டா! துரோகி! சண்டாளி!— அம்மட்டும் நகர் காவலாளிகள் விசைத்தோடி வந்து அதைத் தடுத்து, நகைவக் காப்பாற்றுகின்றனர்.— அப்பா! பாம சண்டாளி!—அவனை அரசனிடம் இழுத்துச் செல்கின்றனர்.— ஆ! எனக்கொரு யோசனை தோன்றுகிறது—அரசன் இவளுக்கு எப்படியும் சிரசாக் கிளை விதிப்பான்—நாம் உடனே அங்கு சென்று நமது தபேபலத்தால், அவனைக் கொல்லவேண்டும் என்கிற அரசனது ஆக்கிரைபை நம்மிடம் கொடுக்கச் செய்கி, இப்போதெவ்வக் கொல்லும்படியாக இவனை எம்மகாரத்து வெட்டியபாறு யிருக்கும் சந்திரஹரி எதிர் அழைத்துச் செல்லுகிறேன். அந்த விஷயிலாவது ஒரு உண்மை பேசுகிறாறு பார்ப்போம். அதிலும் அவன் மனம் மாறா விட்டால் நான் தோற்றவனை வென்று மூப்புக்கொன்ன வேண்டியதுதான். ஆம்! இதுதான் சரிவான யோசனை! [விடைத்து போகிறார்.]

காட்சி முடிந்தது.

இரண்டாம் காட்சி

குடயீ—தென்காசிச் சுகோடு. காலம்—நள்ளிருள்.

சந்திரஹரி வெட்டியான் வேலத்தல் மெல்ல உலாவிக்கொண்டிருக்கிறான்.

என்ன ஆச்சரியம்! கடுகாட்டுப் புலையனு யிருப்பதென் றால் மிகவும் கஷ்டமான காரியம் என்று கினைத்திருத் தேன். இதிலும் இவ்வளவு சவுக்கிய யிருக்கிறதென்று இப்பொழுதுதான் கண்டேன். அப்பாவாசை கருக்கிருட் டா யிருத்தபோதிலும் ஆக்காய்கு சவங்கல் எரிவதனால்

வெளிச்ச மிருக்கிறது. ஆங்காங்கு எரிந்துகொண்டிருக்கும் இலைகளைப் பார்த்தும்பொழுது, நானா ஊரில் ஆடி மாதத்தில் விடாதிக்குப் பொங்கல் போடுவார்களே அந்த ரூபகம் வருகிற தெனக்கு!—அடடா! என்ன ஆச்சரியம்! மதிசந்திரையை இரண்டு காவலாளிகள் விலக்கிப் பூட்டி அழைத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள்! ஆ! பழய ஆசாமி சிட்டலாகியும் கூட வருகிறார்! ஏதோ விசேஷம் நடந்திருக்கிறது!—நாம் ஐக்கிரகையா மிருக்கவேண்டும்.

விலக்கிப் பூட்டப்பட்ட மதிசந்திரையை அழைத்துக்கொண்டு

இரண்டு செவடர்கள் வருகின்றனர்;

—பின்னால் சீட்டாசாமி வருகிறார்.

சீ. செவடர்களே, இதோ இருக்குர் வெட்டி யானிடம் கைதியை ஒப்பித்துவிட்டு, அரசருடைய கட்டளைவையும் கூறி விட்டு வீடுகள் போங்கள்.

மு.சே. யாருடா அது வெட்டியான்?—இந்தா, இந்தப் பெண் பிள்ளை அரசருடைய கைக் குழந்தையைக் கொல்ல முயன்றதற்காக அரசரால் கிரகக்கிளை யடையும்படி தண்டிக்கப்பட்டான். இதோ அரசருடைய மோதிரம்—இக் கட்டளையை உடனே நிறைவேற்றுவாய் நீ.

தி.சே. இதோ வான்—ஆக்கிளையை நிறைவேற்றியபின், அறிஞறி யுடன் அரசர் அரண்மனைக்கு வானை காலை வந்துசேர்.

[கைதியையும் வானையும் ஒப்புவிக்கின்றனர்.]

இருவரும், நாங்கள் வருகிறோம் ஸ்வாமி.

சீ. வாருங்கள். [செவடர்கள் போகின்றனர்.]

சந்திரஹரி—உன் தூர்க் குணங்களுள் மிகுவாதமும் உன்னை உன்னு கதிக்குக் கொண்டுமீது விட்டது பார்த்தனாயா? அரசனுப் ஆண்டுகொண் டிருந்தவன் கடு காட்டு வெட்டியான் வேஷம் பூணும்படி சேர்ந்ததல்லவா? அன்றியும் உன் சொந்த மனைவியை உன் கையால் கொல்லும்படியான ஸ்திதிக்கு கொண்டுவந்து விட்

- டது.—இப்பொழுதாவது நான் சொல்வதைக் கேள். ஒரு உண்மையைப் பேசியிடு, உன்னை இக் கஷ்டங்களினின்றும் எல்லாம் நீக்கி, நீ முன்பிருந்த ஸ்திதியில் கொண்டுவரவந்தேன்—என்ன சொன்னாலும்?
- ச. ஏ!—ஆண்டே!—தென்னுதீது? என்னென்னமோ சந்திரஹரி எல்லாம் செல்லினைப் பேசுவாயே? நீ யாரு ஆண்டே?
- ச. ஆடே! சந்திரஹரி! எல்லோரையும் ஏமாற்றியது போல் என்னையும் ஏமாற்றலாம் என்று எண்ணுகிறாயா என்ன? அந்தக் கதை பெல்லாம் என்னிடம் உதவாது. நீதான் சந்திரஹரி பென்று நன்றாய் அறிவேன்.
- ச. ஏ! ஆண்டே!—அது யார் ஆண்டே சந்திரஹரி?
- ச. ஆடே! சந்திரஹரி! என்னவென்றாலும் உன் புத்தியை மெச்சவேண்டியதுதான் நான். இந்த வேலும் போட்டதாமன்றி அதற்குத் தக்க ஞானம் பேச்சும் எங்கு கற்றுப்?
- ச. என்னு ஆண்டே! என்ன வேசம் போட்டுன் இன்னு சொன்னாயே! அப்பாலே எங்கு கோவம் வரும்!
- ச. என்டாப்பா! நீ சந்திரஹரியல்ல!
- ச. எம்மவ!—சந்திரஹரி அடி யாண்டே அது?
- ச. ஆனால்—உன் பெயர் என்ன?
- ச. ஏம்பெரு—பீர்வாவு.
- ச. உம்!—இருக்கட்டும்—இந்த ஸ்திரீ யார் தெரியுமா?
- ச. எங்கம்மா தாயே, யாரம்மா நீ?
- ச. ஆடே!—சந்திரஹரி!—இது உன் பெண்சாதி யல்லவா?
- ச. ஆண்டே! நீ என்ன சென்னுதும் சென்று, இந்த மாதிரி பேசவேண்டு ஏங்கு கொம்ப கோவம் வரும்!—அசுறாம் பெண்சாரியே நம்புபா பொன்சாரி இன்னு சொல்வதா? கொம்ப பாவமல்ல அது? ஏன் ஆண்டே! பாப்பா ஆண்டேயா பொறந்த இப்படி பொய் பேசுதே?
- ச. காரு பொய் பேசுகிறேன்?

க. பிண்ணெ என்னவாம்?

சி. [கனக்குள்] என்ன இது? ஒரு வேளை நாய் தவறாக எண்ணினோமோ? இவன் பேசுகிற உறுதியைப் பார்த்தால் என்னக்கே சந்தேகமாயிருக்கிறது? [சற்றா திரவணித்து] சீரீ! கம்மையே என்ன மயக்கிவிட்டான்! அடே! சந்திரஹரி! நீ என்ன சொன்னாலும் சொல் என் ஞான தீர்க்கடியால் எல்லா உண்மையையும் அறிந்துவிட்டேன். இனி உன்னால் என்னை ஏமாற்ற முடியாது. உன்னைக் கடைசி முறை கேட்டேன். என் சொற்படி கேட்கிறாயா? அல்லது உன் விதிப்படி உன் பெண்காதலின் தலையை நீயே வெட்டுகிறாயா? இதுவரையிற் செய்த பரப் பெல்லாம் போதும். இந்தக் கடைசி பாவமும் வேண்டாம். நான் சொல்லுகிறபடி கேள். ஒரு உண்மையைப் பேசுகிறேன். உங்களை இக் கட்டடங்களினின்றும் நீக்கி முன்பிருந்த பதவியில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கிறேன் என் தபோபலத்தால்.—என் வார்த்தையை நம்பு. எனக்கந்த சக்தி யுண்டு—உன்னை முன்போல் அரசனுக்கு கிறேன்.

க. த்ரியேப்பா! என்னென்னவாக்கி உடுகையே ஆண்டே?

சி. ஆக்குகிறேன் பார்.

க. தோ பாக்கலாம்.—முன்னெ, இந்தம்மா—வெளக்கெ—நீக்கி உடு பாக்கலாம்.

சி. இதோ பார்! [மகிசுத்திரவியின் விவங்கைக் கையால் தொட அதைமுன் மேலே விழுத்தவிடுகிறது.]

க. டேயப்பா! வரண்டவந்தான்!—ஆண்டே! இவ்வளவு பெலம் இருக்குதே, இந்த அரசாபிட்ட இந்த என் தப்பிக்கக்கொளே?

சி. அதில் என் தப்பித்துக்கொள்ளவேண்டும்?

க. ஆண்டே! எனக்கு கொம்ப வருத்தமாதான் தே! நல்ல பாப்பா ஜாதிலிலே பொறத்த, கொய்க்கையெ—அதுவும் அரசா கொய்க்கையெ—கொல்லணும் இன்னு உனக்கு புத்தி கொடுத்ததெ ஆண்டே! பெரியவந்த கொள்ளு

சரிதான்! கேட்டுப்போவ சாலம் வந்தா, புத்தி எல்லாம்
கேட்டுப்போய்—

சி. என்னுடாப்பா அது! என்ன கதை பேசுகிறாய்?

ச. நானு கதை பேசுறேன்! இப்படி செய்யணும், இப்படி
சூப்பிடுகணும், இப்படி என் கையாடுகணும் சாவணும் இன்னும்
ஒன்றிலையென எய்தனாரே, அந்த புர்மாவெ கேட்டுப்போய்.

சி. என்னுடாப்பா இது? வென்று வெட்ட பூதம் புறப்பட்ட
கதைபா யிருக்கிறது! என்னுடா கொல்லப் போகிறாய்?
கான் என்ன செய்தேன்?

ச. என்ன செய்கையா? என் காசாபுன்னயெ கொல்லப்
பாத்தே!

சி. நானு கொல்லப் பார்த்தேன்!—என்னுடாப்பா இது!

ச. அதெல்லாம் எனக்கு தெரியாது, காசா உத்தரவு வந்
திருக்குது உன் தலையெ வெட்டியுடணும் இன்னும்—
தாப்பாரு—வானுட அதுப்பிச்சிக்காராரு!—தலையெ
குனிஞ்சிரெ ஒரே வெட்டா வெட்டியுட்டோன்! ஒரு
நியமம்—அவ்வளவுதான்—அப்பறம் ஒண்ணு மில்லை,—
காசி சூச்சி—என்னு குளியகாரா இக்கையா?

சி. நானு குளியவேண்டிம்?

சி. இந்தப் பாப்பாளுதேதான் அல்லாம் வந்தது!
[குளியகாரம் பிடித்த வனக்கச் செங்குத்து]
வெட்டு ஒரே வெட்டா?

ச. செட்டவா! இப்பொழுது என்ன சொத்துமெதீர்?
[வாண விலையில் ஒக்குமெதீர்; கன் மனது
பொழிந்தது.]

சி. மித்ரவச! மித்ரவச! நீரே வென்றீர்! நீரே வென்றீர்!
[ஆசாயத்தில் அசரீசி! பொற! பொற!
பாதக! பாமபாதக!]

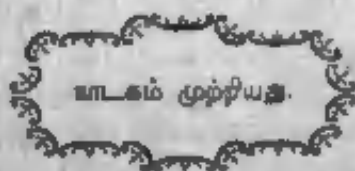
பாமபாதகம் ஆசாயத்தில் தோன்றுகுந்,
வாநகம்மும், மித்ரவசவும் வருகிறார்.

சி. செட்டவா! இப்பொழுது என்ன சொத்துமெதீர்?

சி. மித்ரவச, அப்பொழுதே நான் தோற்றநாக ஒப்புக்
கொண்டேனே!

- ப-சி. அடே! பாதகா! பரமபாதகா! பாதகரினும் பாதகா! என்னவென்றாலும் உன் மனோதிடத்தை மாத்திரம் மெச்சவேண்டியதுதான்!—பமதர்மனே! இப் பரம சண்டாளனுக்கு என்ன தண்டனை விதிக்கலாம் சொல்.
- ப. பரமசிவம்! அடியேனுடைய வேண்டுகோள் ஒன்று. நாங்கள் அறிபாதது இவ் வண்ட சாசனங்களில் ஒன்றுமில்லை, தமக் கிஷ்டமானபடி தண்டிக்கலாம். ஆயினும் ஒன்று மாத்திரம் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.
- ப-சி. என்ன அது?
- ப. நாங்கள் இப் பாதகனுக்கு என்ன தண்டனை வேண்டுமென்றாலும் விதிபுகன், என் உலகத்திற்கு மாத்திரம் அனுப்பாதிர்கள்.—இவன் அங்கு வந்து சேர்வானாயின் அங்குக்கும் மறா பாபிகளையும் கெடுத்து விடுவான்!
- ப-சி. பமதர்மனே, நீ சொல்வதும் உண்மையே!—ஆகவே சத்திரஹரி! இதுவே உனக்கு நாம் கொடுக்கும் தண்டனை யாகும். இப்பூ மண்டலத்திலே கவிபுக புகுஷ்ண யிருத்து கலிகாலத்தில் நடக்கவேண்டிய கிரத்தியங்களை பெல்லாம் சரியாக நடத்திக்கொண்டிரு. கவிபுக முடிவில் தான் உனக்கு விமோசன முண்டாகும்!
- ச. பரமசிவம்! தங்கள் சித்தம்! [தோற்றக் காட்சி]

காட்சி முடிந்தது.

Printed by Dowden & Co., at the "Pearl Press," Madras.

National Library
Colombo.